

14040-ב

פְּרוֹשֶׁת

ל'

רְבָרִי הַמִּים

מיוחם לאחד מהתלמידי סעדיה הגאון.

טווצה לאור ברדסום

ל'

רְפָאֵל בֶּן שְׁמֻעוֹן קִירְכָּהִים

ל'

שלשה כרכים יד הלא והארה באנדר ספרי ישום עיר ראשטוק והאנז'י
באנדר ספרי עיר טרזן והשלישי באנדר ספרי עיר סינגן.

(איןנו להזכיר)

פראנקפורט דמיין חרלד.

דרכון דער ה. נ. ברעננער'טסן רה'קענער'טסן

Ein

Commentar zur Chronik

aus dem 10^{en}. Jahrhundert.

Bum erstenmal herausgegeben

von

Raphael Kirchheim

nach den Handschriften

- A. der Universitäts-Bibliothek in Rostock No. 32.
- B. der königlichen Bibliothek in Turin No. 124.
- C. der königlichen Bibliothek in München No. 5.

(Als Manuskript gedruckt.)

Druck von H. L. Brönnner's Druckerei.
Frankfurt am Main.

1874.

Vorwort.

David Kimchi bemerkt im Vorwort zu seinem Chronik-Commentare, dass die Erklärungstätigkeit sich wenig mit dem Buche der Chronik beschäftigt und er in Narbonne nur einige anonyme Commentare gesehen habe, die aber mehr der Agada als dem nüchternen Schriftsinne genügten. Es war somit Kimchi nicht bekannt, dass Saadia und Jehuda Koreis — nach den Zitaten im vorliegenden Commentare — sich mit der Erklärung der Chronik beschäftigt haben. Ob diese aber einen förmlichen Comm. verfasst, oder ihre Erklärungen nur müddlich in Umlauf gesetzt hatten, muss dahin gestellt bleiben. Auch von dem vorliegenden Comm. scheint Kimchi keine Kenntniss gehabt zu haben, und wenn er auch hic und da mit demselben übereinstimmt, so ist es ein zufälliges Zuzammentreffen oder beide schöpften aus einer Primärquelle. Befremdend ist es allerdings, wie dem emsigen Kimchi ein Comm. unbekannt bleiben konnte, der — wie wir zeigen werden — im 11. u. 12. Jahrhundert in den Ost- und Westländern verbreitet war. Nicht weniger befremdend ist es, dass sich unseres Wissens von diesem Comm. blos die drei bei vorliegender Edition benutzten Handschriften erhalten haben, über deren Inhalt und Bestand wir vor Allem dem Leser kurz berichten müssen.

1) Die Rostocker Handschrift (A) in der dortigen Universitätsbibliothek,¹⁾ die Prof. Tychsen derselben testamentarisch übermacht hat, enthält in 3 fe. Bänden den Raschi-Commentar zur h. S. und den vorliegenden zur Chronik.²⁾ Das Titelblatt bringt die Aufschrift: "הַשְׁעָר וְגַדֵּל רָשִׁי תְּהִלָּה נֶדֶר אֲחָרִים."

¹⁾ Auf Ersuchen des hiesigen Stadtbibliothekars Herrn Dr. Hauseisen wurde demselben diese Handschrift mit der größten Bereitwilligkeit zu unserer Benutzung zugesandt, wofür wir den beiden verehrlichen Bibliothekaren unsernen innigsten Dank hiermit ausdrücken.

²⁾ Dr. Dunath hat in einem Artikel über Raschi-Manuscripte, im Magazin für j. G. u. L. No. 6, diese Handschrift in allen ihren Theilen zu beschreiben angefangen, die Fortsetzung aber bis heute noch zurückgehalten.

haben¹⁾), nur dass hier der oben erwähnte unverständliche Zusatz עַלְמָם תְּבִעָר beigefügt ist, der sich sonst nirgends findet.

3) Die Münchener Handschrift (C) No. 5 der Kgl. Bibliothek, auf die uns eine Notiz von Zunz (Z. G. u. L. S. 73) aufmerksam machte, besteht in 2 f. Bde. und enthält den Raschi-Comm. zu Pentateuch, den Propheten und Hagiographen und zum Theil das Targum, mit vielen Zusätzen von J. Karo, die Geiger in Parschandatha und Nite naamanim mitgetheilt hat; nur den Comm. zur Chronik hat er nicht beachtet und doch gehört dieser Comm. bis zu I. Chr. 29, 21 (S. 252) dem Karo an, und von dort weiter ist er identisch mit dem vorliegenden Comm., den der Compilator dem R. Dosa als Verfasser zuweist mit den Worten: עַד כֵּן פָּרַשׁ ר' קָרָא וּמְכֹא אֶתְלָבָן רַבְּרַת הַסְּפִירָה שֶׁבֶר הַסְּפִירָה שֶׁבֶר דּוֹסָה ק' ר' אַלְעָזָר בֶּן שְׁלֹמֹה הַרְבָּעָם אֲבִי ר' אַיְזָנָה וְהַתְּחִנָּה לְלִיל אַשְׁר. Die Handschrift schliesst mit dem Epigraph:

אֱנִי שְׁלֹמֹה בֶּן־יְהוּדָה צְדָקָה צְדָקָה אֲלֵין פִּרְשָׁתָם לְשָׁרִים וְאַרְכָּעָה סְפִירָה לְלִיל יְהוּדָה בֶּן־שְׁעָם אֲרֻכָּה אַלְפִים וְשָׁעָם (* 1233).

Diese drei Handschriften sind wahrscheinlich aus einem und demselben Codex copirt, der schwerleserlich gewesen sein mag, denn die von uns angemerkten unverständlichen Stellen sind in keiner der drei Copien besser angegeben; auch findet sich in allen der Comm. zu II. Chr. Cap. 24 in Cap. 30 eingeschoben. Die correkteste von ihnen ist Handschrift A, deren Copist sein Original am besten gelesen hatte. Wir haben daher dieselbe unserer Edition zu Grunde gelegt und die Zusätze aus B. und C. sowie unsere eignen durch Klammern bemerkbar gemacht. Es würde aber Zeit- und Material-Verschwendungen gewesen sein, wenn wir alle Corrupteln aus B. und C. verzeichnet hätten.

Als Verfasser dieses Comment. ist in der Turiner Hand-

¹⁾ Wenu auch, was diese Traditionskette betrifft, die individuelle Existenz der darin aufgeführten Namen nicht anzuzweifeln wäre, so ist doch unzweifelhaft diese überlieferte Tradition nur fictiv und hat nicht mehr historischen Werth als die sinnitische und karaïsche; denn eine Wissenschaft, wie die Massoreth, die in Schrift und Wort verbreitet wurde, ist keine Geheimlebrie, die nur Einzelnen anvertraut wäre.

²⁾ Die Abschrift dieses Commentars hatte Herr Tausend die Güte für uns auszufertigen.

וכחם ומי עשר זו ז כחוב ישן ונוחה והחלה הכהב היה לשנת לרפואה עולם תרנע"א לאלו החלה פְּקָד (1211) כאשר ערך חיה נספָר והיר הוה כתף כל ספר.

Die Schriftzüge dieses Titelblattes sind jüngeren Datums und ganz verschieden von denen der Handschrift; es ist daher solches höchst wahrscheinlich von einem späteren Besitzer geschrieben worden. Auch ist die Handschrift, gegen die Angabe des Titelblattes, undatirt und neunt sich auch der Schreiber nicht. Dagegen steht zum Schlusse ein höchst rätselhaftes Epigraph, das wir im vorliegenden Buche genau in der Sataform des Schreibers abdrucken lassen. Wenn auch dieses Epigraph durch den Zusatz der massoretischen Traditionskette aus der Turiner Handschrift sich ergänzen lässt, so ist es selbst in seiner Ergänzung immerhin noch unverständlich wie dort in seinem Zusammenhange, wenn nicht etwa der Copist unter Verständnis verstanden hat: „גִּיאַרְעָם u. s. w. haben sich mit der Erklärung der Chronik beschäftigt“; allein alsdann hätten auch Saadia und Koreis genannt werden sollen, die doch im Commentar neben Jiream erwähnt sind.

2) Die Turiner Handschrift (B), No. 124 der dortigen Kgl. Bibliothek,¹⁾ enthält den Raschi-Comm. zu den Propheten und Hagiographen und den vorliegenden Comm. zur Chronik, den der Copist in folgendem Epigraph irrigerweise dem Abr. Ibn Ezra zuweist:

סְמִינִי פְּרוּשִׁי דְּבַר הַסְּפִירָה שֶׁבֶר לְיִשְׁבָּע בְּלִסְמֵי כָּסָא רַחֲמָן וְהַכְּמָן הַגְּדוּלָה פְּלִיטָסָם ר' אַבָּרְם אֶן עֲרָא מְגַכְּבָה עַל יְהוּדָה צְדָקָה עַל שְׁמֹאֵל וְרַחֲמָל וְלִיל.

Die Handschrift ist undatirt. Der Comm. selbst schliesst mit einer gar nicht dazugehörigen Traditionskette, die sich schon in Ben Ascher's Buch Dikkude haṭeau, m' und in vielen massoretischen Handschriften findet, die wir alle S. 56 zitirt

¹⁾ Herr Dr. Berliner hat die Abschrift aus diesem Cod. die er sich in Turin anfertigen ließ, uns überlassen. Der Copist war lieb bei so gewissenhaft, dass er ein vom Buchbinder versetztes Blatt in seiner Abschrift an den richtigen Platz zu setzen, sich nicht erlaubt hat. Wir bemerken dies nur in der Absicht, dass die vielen Corrupteln dieses Manuscripts nicht ihm zugeschrieben werden möchten.

מִרְיָם וּבְנָתָן נָקָה und in unserem Comm. S. 12 heisst es: Miriam wurde wegen der ausserordentlichen Fruchtbarkeit Israels zu ihrer Zeit בֶּתְּרַת Efrath genannt²⁾.

Um keine zu bestreitende oder anzuzweifelnde Angabe historisch zu bezeugen haben wir auf dem Titelblatt blos die Zeitsperiode der Abfassung dieses Commentars, das 10. Jahrhundert, angegeben. Dass der Verfasser in dieser, der gaonäischen Periode gelebt hat, geht mit Sicherheit hervor aus den von ihm zitierten Autoritäten, aus den Commentaren, die ihn theils erwähnen, theils stillschweigend ausbeuten, sowie aus der Rücksichtlosigkeit, mit der er hic und da die talmudischen Erklärungen verwirft (vgl. S. 11, 26, 30 u. A.); was sich nur auf die Zeit zurückführen lässt, in der man die Unfehlbarkeit des Talmuds — die in unserer Zeit von einer neu entstandenen Orthodoxie auch auf den Schulchan auch ausgedehnt wird — noch nicht zum Dogma erhoben hatte.

Die Gelehrten, welche zitiert werden, gehörten alle dem 10. Jahrh. an. So der Gaon Saadia, Jehuda ben Koreis (סָאָדִיא), die Weisen von Kairuan, der Hauptstadt des fatamischen Chalifats, die er מִלְּוָמֵד קָרְעָא וְשָׁנָה חֲכָמָם בְּלָדָן nennt (S. 18) und der sonst unbekannte Jiream aus Magdiel (יִרְאָם הַמַּגְדִּיל) ebenfalls in oder kurz nach der Zeit Saadia's lebend (S. 15).

¹⁾ Midr. Exodi C. 1 הבְּנָתָן נָקָה „durch sie“, weil nach ihm die Hebammeschrift (nach Talmud Sota 11 Pua) Miriam gewesen sei.

²⁾ Die angeführten Angaben, dass unser Verfasser Dosa geheissen (wie in C) oder ein Gaon war (wie in Daath sek.) könnte man wohl mit der Angabe der Tosafoth zu Joma 9 dahin combiniiren, dass ein berühmter Schüler des Saadia mit Namen Dosa Verfasser des Commentars sei. Denn ein Gaon Dosa ist in der Gutachtenliteratur bekannt (S. Schrae teschuba No. 136, Teschuboth Edit. Lyk No. 5, R. J. b. S. 105, Ittur Ed. Lemberg S. 44b und eine aus dem Arabischen übersetzte Abhandlung in Schit. me-kubezeth zu Baba Kama S. 36.) Keineswegs kann er aber weder der im Comm. selbst (S. 36) in einer sehr dunkeln historischen Notiz genannte Dosa, ein Vorgänger Saadia's, noch Dosa der Sohn des Saadia gewesen sein, da er an keiner Stelle des Commentars dem Saadia das Epitheton בָּנָן beisetzt, auch S. 37, Z. 1 von sich einfach פָּרָנָן, nicht בָּנָן אֶחָדר sagt.

³⁾ So schreibt der Verf. diesen Namen.

⁴⁾ Das kann heissen: „aus der Stadt Magdiel“ wie תְּרוּמָה תְּרוּמָה, oder auch „aus der Familie Magdiel“ wie תְּרוּמָה תְּרוּמָה.

schrift, wie oben angegeben, Abraham Ibn Ezra genannt. Das ist aber entschieden falsch, wie ein Jeder, der nur einigermaassen mit den Ibn Ezra'schen Schriften vertraut ist, sofort an dem Styl und den Talmud-Zitaten erkennen wird. Ferner sind viele Erklärungen der Ansicht des Ibn Ezra schnurstracks entgegen. So z. B. erklärt der Verfasser gleich zu Anfang die Stelle Gen. 4, 26 auf eine Weise, die Ibn Ezra in seinem Pentateuch-Comm. verwirft. So ist auch nach I. E. — bei Kimchi — der Grund, dass I. Chron. 2, 15 der achte Bruder des David nicht genannt wird, weil sie nicht Eine Mutter hatten; aber anders der Verfasser S. 10. Der Verf. dieses Comm. macht ferner den freiesten Gebrauch von den exegetischen Regeln in den 32 Midoth des R. Elieser b. J. hagelili, die aber I. E. weil sie gegen die Massora verstossen, an mehreren Stellen seiner Schriften mit Entschiedenheit bekämpft. Daraus, wie aus Anderem¹⁾ beweist sich auch, dass unser Verfasser nicht der Massoret Dosa sein kann, wie der Copist der Münchener Handschrift, sicherlich nur auf Grund der massoretischen Traditionskette in B. angibt, die aber, wie bereits gesagt, in keiner Verbindung zum Comm. steht.

Die Tosafoth zu Joma 9a zitieren eine Stelle aus dem Comm. zur Chr., den die Schüler Saadia's verfasst haben sollen. Da sich nun dieses Zitat im vorliegenden Comment. S. 21 befindet, so ist es nicht gewagt, wenn wir denselben mit dem der Tosafoth identificiren.²⁾ Wahrscheinlich, doch nicht so sicher, ist es auch, dass jener Comm. eines Gaon, der in Daath sekenim S. 47 zitiert ist, der vorliegende sei. Es wird nämlich dort gesagt: „Miriam wurde ihrer Annuth wegen Efrath genannt und Ähnliches befände sich in dem Chronikcomm. eines Gaon“ שָׁבַע נֶצֶח לְמִרְיָם כְּפָרָה רָה.

¹⁾ Vgl. S. 20 Note 8, wo es aber statt 14, 6; 46, 23 heissen soll: 5, 6; Ezech. 36, 11.

²⁾ Weiss will den sog. Raschi-Comm. auf Grund dieses Zitats, das sich in demselben findet, den Schülern Saadias zuweisen, nur hätten die Tosaf. denselben nicht vollständig vor sich gehabt (Keren Chemed V, S. 238). Ein Vergleichen des R.-C's mit dem vorliegenden zeigt aber unverkennbar, dass nur dieser aus der saadia'schen Schule hervorgegangen ist. Der unbekannte Verf. des R.-C's. mag insofern einiges aus demselben entnommen haben.

verständlichen Stellen sind von ihm weggelassen. Im Mibchar von dem Karäer Aaron ben Joseph (1250) findet sich ebenfalls die sonderbare Ansicht unseres Verfassers von den Eroberungen des Machir, Jair und Nobach (Num. 32), die er in Joseph's Zeit zurückversetzt (שׁוֹמֵן תְּרוּמָה, S. 12), mit der Abänderung, dass Joseph diese Städte angekauft habe. Von rabinischon Autoren wird, ausser den obengenannten Tosafoth, von Moses Taku (12. Jahrh.) aus Polen oder Böhmen (Ozar nechmad II, 69) die historische Notiz über Saadia aus unserem Commentar (S. 36) zitiert.¹⁾ Ferner findet sich die Erklärung des Comm. über die Frauenspiegel (S. 49) auch in dem Buche Panach rass zu Ex. 38, 8 wieder. Als Quelle ist da סִבְתָּה beigefügt, womit jener Verfasser alle Erklärungen bezeichnet, die ihm von seinem Lehrer mündlich ohne Quellenangabe mitgetheilt worden sind.

Wie sich aber aus allen angeführten anonymen Zitaten der Name unseres Verfassers nicht ermitteln lässt, eben so wenig können wir aus den vorkommenden fremdländischen Wörtern sein Vaterland angeben. Solche Wörter sind nämlich 1) das Arabische بَاب „Thor“ (S. 43), 2) das Spanische abatir (S. 15) und 3) die Erklärung von וְיַחֲזֵק (S. 47) mit der im Mittelalter gegründeten kaufmännischen Verbindung Hanza, die unter diesem gothischen Namen in den Ost- und Westländern allgemein bekannt war.

Sprachlich Merkwürdiges ist nur Einiges hervorzuheben, wie z. B. S. 22, dass die Partikel וְ von וְיַחֲזֵק für וְ stche (= יַחֲזֵק) weil nur Chebron eine Zufluchtsstadt war. S. 23, dass in וְיַחֲזֵק das וְ für וְ stche wie in וְיַחֲזֵק (Ps. 32, 4). — Die etymologisch nicht zu erklärenden Gelübnißformeln וְיַחֲזֵק, וְיַחֲזֵק, וְיַחֲזֵק sind = יַחֲזֵק, weil aus diesen Wörtern durch eine kleine Rasur in den Buchstaben וְ, וְ, וְ phonetisch יַחֲזֵק wird (S. 6). Diese Erklärung hat ebenso Aruch (R. יַחֲזֵק) der sie wohl schwerlich unserm Comm. entnommen hat. Besonders ist die Bedeutung, die er (S. 51) dem Zeitw. יַחֲזֵק gibt, das nur wenn mit וְ verbunden „verbrennen“, ohne diese Verbindung aber

und meist dem Koreis gegenüber als Contradicent aufgeführt. Von Saadia berichtet der Verfasser (S. 36), er habe von der Jeschiba (wahrscheinlich aus Fajum in Aegypten) ein Buch „Maass der Weisen (מִשְׁרָה הַכְּסָפִים)“ und ein Buch „der Jubiläen (מִגְרָה הַצְּבָאָה)“ mitgebracht, worin es heisse: כָּנָם אֶתְכָּם לְתִבְנָה דָּר בְּחֵץ הַיּוֹלֵד כְּרָבָבָה הַקְּרָבָה כְּמַעַד כְּסָפָר הַלְּבָבָה. Ob nun dieses Buch mit identisch und eine Fortsetzung der von Dillmann edirten, aus dem Ethiopischen übersetzten, kleinen Genesis sei²⁾, ist ein literarisches Problem, an dem der kritische Scharfsinn scheitern muss, in so lange nicht ein neuer Fund eine Aufklärung bringt. Nach der Saadianischen Relation über die Organisation der 24 Priesterwachen hat denn auch der Verf. die betreffenden Capitel kommentirt und zwar in einer, seiner sonstigen präzisen Kürze entgegengestehenden Weitläufigkeit, dass die Muthmasung nahe liegt, Alles von S. 36 bis S. 43 gegen Ende sei wörtliche Copirung aus Saadia's Schriften. Merkwürdiger Weise hat, nach der Angabe des Jacob ben Reuben im Oscher zur Chronik, auch der Karäer Salmon ben Jeruchom, der heftige Gegner Saadia's, diese Capitel kommentirt, ohno jedoch wenig von Saadia abzuweichen.³⁾

Ohne den Verf. zu nennen, hat der eben genannte Karäer Jacob ben Reuben (um 1130 nach Pinaker) in seinem Comm. Oscher den vorliegenden excerptirt, mit Weglassung aller Zitationen. Die Lescarten in A. stimmen auch vollständig mit seinen Excerpten überein, aber gerade die corrupten und un-

¹⁾ Der Tractat Midoth kann dies nicht sein, da dieser nur die Beschreibung des Tempels enthält.

²⁾ Ueber die Tendenz und Abfassungszeit dieser Schrift sind die verschiedenen Ansichten von Frankel, Beer und Jellinek bekannt, die aber insgesammt nicht mehr als Hypothesen sind. Von Dr. K. Rönsch besitzen wir eine neue Ausgabe dieses Apokryphon mit dem in der Ambrosiana aufgefundenen lateinischen Fragmenten, wozu der Verf. einen für die Kunde der Latinität wertvollen Comm. gibt. Für den Theologen hat das dickleibige Werk nur durch die reiche Zufuhr der Bezugstellen aus den Kirchenvätern und Zusammenstellung aller Hypothesen einen Werth, alle Fragen bleiben aber wie zuvor -- unbeantwortet.

³⁾ Auch der Verf. der Halachoth gedoloth hat (in Sofrim) über den Turnus dieser 24 Wächter zur Darbringung der Opfer nach einer uns unbekannten Quelle geschrieben.

¹⁾ Die Frage Steinscheider's in Hamaskir 1860 S. 62: „heisst das יַחֲזֵק der Chronist Abr. b. David?“ ist somit beantwortet (Halberstamm).

„sammeln“ heissen soll. S. 25 betitelt er die Genesis **טוֹבָה**, eine Benennung, die wohl agadisch im Talmud, Jer. Sota c. 1 Ende, vorkommt (Babli Ab. Sara 25 und Ber. Rab. c. 6 haben dazu noch den Beinamen **אַמְרָדָם שְׁמָן**), bei den späteren Autoren jedoch wenig in Gebrauch ist, wie z. B. in einem handschriftlichen Dikd. hat. von Ben Ascher (bei Bär) und im Mibchar hamam. von Nathan — Die nux interpretum der Chronik ist bekanntlich, die Relationen und die vielfältigen Namen in den Geschlechtsregistern mit denen der andern Bücher der h. Schrift auszugloichen. Der Comm. (und seine citirten Vorgänger) thut es in der Weise, dass er mehrere Namen durch künstliche Deutung auf eine Person concentrirt (vgl. S. 24 u. 25), eine Lösung, die oft an — vernünftigen Unsinn grenzt.

Ob dieser Comm. es verdiente, seiner bisherigen Verschollenheit entrissen zu sein, darüber habe ich um so weniger nöthig ein Wort zu sagen, da ich denselben bei meinem Eintritte in die Altersperiode, der jüd. Literatur meiner früheren Jugendliebe, nur als Dankesgabe für mein ~~green old age~~ darzubringen mich gedrungen fühlte. Für den Buchhandel ist er somit nicht bestimmt¹⁾. — Mögen meine Freunde und Gelehrten, deren Schriften mir so manche Geisternahrung brachten, diese kleine Gabe mit Wohlwollen annehmen und dieser literarischen Antiquität dasselbe Existenzrecht verkennen, wie so vielen andern, deren Werth eben auch nur in ihrem Alter liegt.

⁴⁾ Nur Herru Dr. Berliner überliess ich für seine mir überlassene Abschrift 25 Exemplare zu beliebigem Gebrauche.

Frankfurt a/M., im Juli 1874.

R. H.

"ירעה גליה מאמנה, רשותה אסומה חסונה, כבושה חכושה בכלה בכוונה, ונוצרה עיתרת מועה טמונה, נעלטה נאלמה מגנמגה, טמונה אגורה סגורה, נוחיתה בחוינה, ובחוותה נחפה, נגזר חום צר, ונעור תקשך בח הפלצר, לירד לאוצר, וולח דרכ' הארים, מנויות סתרים, בטשכוארים נהפטם, קשור קטרים, נפזרים נחרים בקמעיות חלתיים, נשחלים על פין נטהלים, ההוגים כמחחלם, וסונס והבלים. וחוט ואלה ירעו מה, ולכם החומר, כסופה ארכותה, עד ישובן ייחשכן לביך וללבך, ייחזון רוטון כאווני גללים, מכחיב ייך גללים. מוזים מלאים, אגורי ואשיית שטנים, נהרי נהלי רבש וחוסחה וחולב, תלגניים כייל מים, טפודרים נפרדים, ספדרים וא"י החיים להוציאותם ומוציאותם שיחסם, חייו לארכבע ראיים³) חרושים טשרשים, על לוח לבות המורים. וטפעין העמץן על אתך דבר בקדשו שותים וז שמענו⁴), וזה סתולקו טヅלהקota.

¹⁾ Diese Einleitung, in massoretischer, theils unverständlicher Reimsprache, hat nur A.

⁹) Diese 4 Haupter sind die 4 Bestandtheile der Lehre Mikra, Mischnah, Talmud und Agada, für welche der T. Jerus. Meg. c. 4, die sinaitische Gesetzeskraft vindizirt EN "סח תחפץ ונגרה עין" – טקרא סנהנה חלטיך ונגרה עין – אמר כל – עשו ערך להוראות לעני רבו כבר נאר לאה בצען. Unter Mischnah summirt R. Meir sämmtliche Halachoth, R. Jehuda die Midraschim, wie Sifra, Sifra und Mechilta (Kiduschin 49).

⁹⁾ Der Verf. meint wohl mit dem Hinweis auf Ps. 62, 12 das schriftliche und mündliche Gesetz. Wir können seine, sicherlich midr. Quelle hierzu nicht angeben. In Sanh. 34, Schebuoth 20, Mechilta Jithro c 7 und Sifra § 42, 232 wird dieser Psalmvers auf die sich widersprechenden Stellen in der k. Schrift bezogen.

ט' הלווה וטעמי מקראות שאנו הגן אלא הורה שנ' וגנית בו יומם ולילתו^ט
 לו ריבים וחכמו יסבירו ויתנו על כל וירשו כי הברה הוא המורה לפסגיטים
 ומפחים עליה^ט עzel רם?^ט כמו שנ' ישותטו ריבים ותרכבה הרעה. אך
 מפננו עצמוני בוגלה שכוב שניות היו יתר'^ט שנאמר וכולם שקטים^ט מקדם
 דרכ רביין ויעוני, שענין לשון שלח דבריו והוינו מראותיו
 וטעמי חכמי חקורי חתויו ווירני ואמר לי חתן לך דברי שטור מצחוי
 וווהה, יבא ווירני באפטני סדריו ונגלני טסחורי, או נבון דעת קדרשינו
 ונירון ולא נ בשל ביראת הארון אדרונינו בהורוינו לבריכת החבונה חכמי
 וועליה בכורינו לנוין בכרכת ט' החוננס פסוננס העורבים ואורנים חורי,
 מחונגינס בדרכו ולא שנונים ונענים. אחריו המתעסק ברכרים פאויטיס
 מטעמים מקויטיס מפוארם פסוייטיס בסזר יוחסן ודרכו היטיס.

ט' Beresch. Raba s. 49.

ט' T. Sab. 88.

ט' Ur' l'dem Vielleicht.

ט' יוזר wohl verschrieben für.

ט' Amos 7, 14?

לשבעים השמה טלבות ההלכות, הלילות אבות מלאות, ושמונום^ט מזומנים
 להאר אופל אשנמן, הצלחות אבות מלאות, אבנים מפירים, גאות ברוטחים.
 שלשים ושחתם נרכבת^ט, מושבוח לשכח עולם, ומנהגו שלשים ושחתם
 לאגרה, יג' אבי אבות^ט, סניפן והולוד, נוטרין וגמתריא כהוב וטפלוש,
 בנסורת חסר וו', בהברע בסיקור ברומה לשתי פנים, כסוכמן בעניין,
 במתחורם כפשת' זדרש, יתר עלייה של תורה המוצה בתעם ובטריה,
 הרי אלו שלש עשרה אוני תורה המכוב און חירך וחיקון, אכפרם
 מחול ריבוי, כmor עניים מחרהבים לגונם. שוד השא ומטהקו תעטעם,
 שאילולי בן טי יאמל פתק קות, מלוקה ללקוח, במרקחת המרכז סטמנינס,
 ספר ווחסומים הנקר אדרבי הוטים^ט, כי דרכיו מאויימים מסוכרים מוקוים
 במאמר קראו לרדרות מרראש, הנחן בח לדרש, לאדרוש, ולחרש כל דבר
 לפ' עניין רכו על אפינוי, יוזר עלי רעה, יברשו לטפערעו, יוועיש ותמייז
 במעופר, והמוסיף עליו נורע ופורה מסור אם ייחזר וויתיר, כי אם סטליצא
 דרכו חבטים וחידושים, יסודות מיסודות, כתבי קודש בניים וענינים לא
 יערתני ספורות.

אנם קרווש שרשל התהום וצום וחוים ברוח קרשו, והגרלים לחלשה,
 ברכר רכבר קרשו. בחרשו כפלשו, סכיב אשו, דרב יום ביזטו וחרש
 בחרשו, שנאמר והגנא מפיו יצא שאן לך יום שאן ביד שלמעלה מהדרש

^ט) Im Midr. zu Hl. 8, 8 werden die sechzig Königinen auf die 60 talmud. Traktaten bezogen (bei Wolf und Buxdorf werden 68 aufgezählt. 8. Jahrbuch von Brüll a. A.), die 80 Kebzen auf die 80 Abschnitte in Thora Coheniam

^ט) Die 32 Midoth von R. Elieser nennt der Verf. in Anspielung auf die נרכבת in B. Jezirah. Simson aus Chanan hat sicherlich hieron nichts gewusst und nahm daher für sich diese Benennung in B. Cerithoth in Anspruch.

^ט) Die 18 Mid. von R. Ismael, welche in den genannten 32 Mid. mit enthalten sind und nur halachische Verwendung haben, nennt der Verf. die Urväter ענכי אבות; die übrigen, als nur exegetische Hilfsmittel, heißen Abkömmlinge תולדות.

^ט) So wird auch die Chr. im Talm. Pesach 62 genannt. „Auf ein Buch Juchasin beruft sich Colbo No. 4 bei der Angabe, dass David, während die heilige Lade im Zelte gestanden, den 105. Psalm habe absingen lassen (Zung G. V. 170).“ Unter diesem Buche Juchasin ist ebenfalls die Chr. I, 16, 8 verstanden (Rapoport).

¹⁾ Diese Erläuterung fehlt in A.

⁴) Das ז in זכָר ist in zwei Stellen Sp. 24, 18. Ex. 8, 23. entschieden pronominal und nicht paragogisch, der Verf. kann daher nur זכָר לְמ (Hezca 8, 1) meinen, wo das ז auch paragogisch aufgefasst werden kann.

^ט) ב. הבד סיני. Beide Lesearten sind unverständlich.

⁴⁾ Auch viele Ken. Handscr. haben die Lesart יְהִי; Levita verwirft sie in seinen Glossen zu Kimchi R. יְהִי.

(1) ארט ש' אגונש, ואן לחסונה לפה לא רטול והחאכ' י' בוחרא
השליטה כמנג' כל הכרוכם רואון שענין לי? יהורה (טוטס א' ב'), אסנו כ'
שר אל פרש מעישודו לי' שלא הי' אנשי דעת והו סכעיסטס בען', ואנו גוש
וואו דוד שליש', ובכדי החריל דיבערטו במלש' בערורה, שניא' אמי כל יישוב אלל
ווקה' (כראשית ר' כל'א) סנקה נסחר וחוויה מרביעי נגלי' ושמבעים קלו' שאדר' אלל
אל חפש נבר וועגב, חוווי ליהו' עוזם צלטטס וקוראים אהום בסם בואמאן,
אמי' או ותול לקריא בסם ה' (שם י' ג'), וזה לקרוא בסם פעריא' בדרכ' והקרא
סדרבה פקסוט פשפטות ל' בסוגום ט' כט' אמר ל' אודו רואו (עמ' י' ג').
ווערטו' טפיך וקעלאו' כה אונ (וועצע' ה') והוא עינלאה כה אונ עוזו ווערטו'
ווערטו' אונ' השטוטונס כי יתאכלו על' עס' וכטורי' שוו' מופרטס ומגלטס לנוו'
ווערטו' נטס לאכל על' כהווע' כי גלה סטט, וכט' לחוון דלט' (טעל' כה' ח') יונען
ולמד בס' הוא סכמה שחוון הקלה לעיגנס הווא ברמה דנט שענינס ליטט' ברכיה,
ווערטו' פירש טפלוט וווענד דטס נטהרטס'. והוועל זה לשון תל הווא', קל'זמר
הטענו דרכ' הויל' וגיזו' לאן הקירוש טקרואו בסם ה', ולך לא היטל' ט' י' עד
וואן' לה' איש עזריך חיטט', כי ער נח הוי סכעיסטס כוונ' בען' ווונגע, שנארט
וואו' הווע' חבל' קן (כראשית ר' ב' כ') שחוון מהחביב בענין עט' חבל' עשו' (וקרוא
ל' י' ג'), רק' לא היכודס אללא להזיאו' דטס חולוואו', ווילק' וווענד' פאנע' (כראשית ר'
(8) יטער, חן צה', ואוומו רק' שאנדס' כו' אש' וווענד' פאנע' (כראשית ר'

¹⁾ Raba Vajikra c. 81. Das Zitat des Verfaßters ist nach Jalkut Spr. 28. B hat נער במלכיה נער.

⁴⁾ Gegen Ibn Ezra z. St., der nach des Verfassers Erklärung das לְקַרְבָּן מִאֵל הַהֲמָרֶת סֹכֶן אֶל הַסְּלָלָה für überflüssig hält: „וְאֵל הַהֲמָרֶת סֹכֶן אֶל הַסְּלָלָה“. Der Supercommentar Ohel Josef zitiert dasselbst § 4 der 32 Midoth von E. Haageli, woselbst בְּנֵי ebenfalls mit בְּנֵי erklärt wird; diese Stelle fehlt in den Editionen, sie müsste § 16 stehen. P. Duran stützt diese Erklärung (Ezodi 164) aus M. Nachmans Novellen zum T. Schebuoth und nennt sie בְּנֵי נָבָד; es war also auch ihm diese Stelle in den 32 Midoth nicht bekannt.

על שאלת כי ראי היה ליהו סדור אלא שאלת להבן רעה וכמהה, זו אהיה מלכ' נזוכה שהורתה') סדור שאלתך, כי מרבת העם . . . ה' התוב כבר עבר בלבך לאלה לדרש האלהים . . . ולא מצרה וקורט (ה' ל' י"ח יט) סדור היה ראי ליהו אלא שאלתך, כיואו כי ים צבאת שאלתך על ק' לא תורטם, לפ' מהלך גיד רעם, לפ' שהוא חולק על רבבי נביאים וועים עמי' בעי' חבלנה (אייך יי' ר' ה') סדור היה ראי ליהו אלא שאלתך. ואמע' שאלתך, רשו' הזכיטים בטעם' גנטיה עמד בהמצע א' וחכגען | ההזה פלטש') והסמכלים יינו' ושבכל החג' עם היכים. וסתה רבתה בסקרה ואיבר ה' אלדטן קון הארום היה. כאחד טבנו, ואוח' טבנ' דיעות טוב ווע' (בראשית ז' כ'ב'), והשנה קורא כאחד טבנ' בחר. כי אפר ה' לשבחו, לכוונת' (ישעה ט' א') וגוט' ליטר' (ישעה ט' א') ואוט אלא' ליטר'ו, כלמר' מה אפר ה' ליטר'ו, רוא סכורהה ה' טאנ' אפרוד' גות' שול' ליטר', והוא לא עשה ק אלא אפר ס' ככם מל' עוט' גיד אלילו עוט' (ערוא' ג') כספרות על הערען, עיגס' ספר' ותוכוכם בורואה כט' ק. והשנה טאנט' בחסכון כאשר אפר' היכיטים שבחאה דין וועל, מחרעט' ואפר לא ק ברי' כאשר ראשות לול הכסונה (טאיל' כד' ו') אין לאל ברכינה אללה הרעומ', וזה ראשות רעשות הוא'), כט' מנגלא מעעל (טלאיכ' א' ו') יאר ער', כאוד בעור') והחכם ק אה' גרכיטים לאונטונג' וועגט' על כוינט'

u. a. St. (B. Norzi zu Abs. Vajelech u. Ochla voochla Ed. Frensdorff No. 194) nicht dazu nehmen. In der That aber hat hier Timna denselben Charakter wie 2 von den 5 Aufgestellten; denn יְרֵנֶם כָּפָר (Gen. 40, 6; Deut. 31, 16) müssen, wenn man sie zum Vordersatz bezeichnen wollte, auch zum Nachsatz gezogen werden, ansonst hätten wir einen sehr verstaumelten Nachsatz. Dass das hier fehlende Wort כָּפָר (Gen. 4, 7) eine absichtliche Omission sei und der Comm. statt desselben Timna einfügen wollte, wagen wir nicht zu sagen.

¹⁾ Ibn Ezra verwirft diese exegetische Licens (Zachoth Ende; Moosajim 4; Gen. 23, 17), von der Saadia den weitesten Gebrauch gemacht hat. S. Obel Joasf z. St. und Nethiboth Olam v. Katznellobogen c. 11.

²⁾ Der Hinweis auf den irregulären Accusit hat auch Panach reu-

⁹⁾ Ebenso Onkelos, Jonathan und Melechim in Pirke c. 6.

^{*)} So übersetzt auch das Targum בְּרָכָה:

ובולען קומשנה כל כמי גווחה כדרוטס ל', גווע נוק גווע פוחה דרי וו געד (נו') פ'א) ב' ביריך מישק הק'ג' וגיקור הפה' וויטו של חלה דרי סלט נירוח וויחסם ניטשס ווידר אודר לאטס. (17). וועז וויזל, אונפ' שטורה י'חטס על שם ארם שא', ובני ארם עז וויזל (בראשית י' כ'), בני בים דרי הדנס זוויסס בכבי' שם, יהיכס ארם ואופסכו לא חאטס לוד ערלט ואשר, לא שרשעים הד וויזר דרבידס ולא יהיכס נבנין, וויהחל להוט אה שטס ער שגען לאבדטס ואמר (28) ב' בני אברהס יצחק י'חטק טאנ' ב' דרבידס, א', פאנ' בכדו' וויחסו', וא' פאנ' שאמד' בני אברהס לא אכדר בני אברהס, ווישורה שטס אברהס יצחק הד' נטהחט בעי' וויך הקרטס. (29) ווילר אברהס אה י'חטק, כאשר בתוכ' בחרה ואלה חוללה' י'חטק ק' אברהס, וזה ביל ליטר י'חטק ווילד' הו עבק, אלא מסר אבדטס הולד אה י'חטק, שחרה ל' צווח טי אכדר סאנ' לאצער הרוד שוויז אסוטס ראייטס ווונ' ווינה שוכבאו אסוטס מן השוק ואופסיטס נש' הו, סה עעה הקבל', והטל ס' צווח אבדטס אעל' הרואס אונז אסוטס אברהס ווילד' אה י'חטק (גנטומא. כ'ט' פ'ג') וב' בילאכ אק אכטעל שלק' שינה שטס מוניאלא ל'ז' שווי י'חטק הרוד אסוטס ק' נבל הא, כדרטוטס נסוד' הנבנה (טטטה נ' א'). ב' נוי י'חטק עשו' ווישראאל, הקרטס אה' עשו' פ'ש טומעטס דרבידס ווילס' ווילס' קומטאל שטראאל שטראאל הוהלה' לא' אעל' דרבידס האטער הילויז' נו', והקריטס מ' טומעטס דרבידס ווישראאל, וויעיד' וויאט' וויהחל בספער כי' ישראל אשר ספורותם דרבידס וכדרטוטס ארכטס, וויכשי דיא' סיטס הו' הו' עשה, (28) אליטט' רעוואל ווועוש' גלט' וקרת, כי' נשים הו' לה' ליעש', ערעה ווואלהכטה' ובשטעט, עעה להה צ'ט' לאלט' ווישטת להה אה ווועל, האלהכטה' להה אה ייעש' ווועה עעל' ואה קחד' (בראשית ל', ר' ה'). וויה' ה' ניטס הו' לא' ליעש' וקרת' ב' עשו' הו', וויכרי היסט' ייזיר אווח' האגע', גום בחרה כט' ק' וווע' שטוחטס וווחטטס דרבידס המטצע' ק' אליטט' הו' אויש' לא. אשוח' וואלהכטה' ייזד' אווח' קחד', וויכשי תחטב' בכגע', ווישטב' נג' אליטט' שטח' בחורה ייטט' ווינט' (בראשית ל', פ'ג') ווינט' ווועט' ווינו' ווועצע' (בראשית ל', י' א' י'כ') דרי' ו' ניטס לאלט', וועז' הו' וויאט' לא' פ'לט' לאלט' ב' עשו' אה' חרטעה' ליטט' אווח' ליטט' חטנע' ב' הו' סכט' שעיד' וויסוט' בני עשו' (שם ל', כב'), ווועצע' זה זוא אוחד' מן הדרטוטס שאן לא' פ'ט' ווועז' בחרה' כט' (ז' סדר' (טטטה ל', ט') שטאנ' ווילאן דט' סטט'') ואל' החטה' אוד' (בראשית ס', ז') סדר' (טטטה ל', ט') שטאנ' ווילאן דט' סטט'')

¹⁾ Wie der Comm. so erklären auch M. Nachman und S. b. Meir in ihren Commentaren z. St. letzterer zitiert dazu den Midr. zu Pa. (7). Sie sagen aber nicht wie hier der Verf., dass Timna zu jenen Stellen gehöre, in denen ein Wort sich befindet, das eine zweifelhafte Beziehung habe, *לְתָמָרִים בְּפַנֵּי*, d. h. zum Vorder- oder Nachsatz gelesen werden könne, wie es auch die Masora und der Talmud Jomä 52, Jerus. Elijan Absch. 2

(43) ואלה המלכיהם, ח' מלכם רם והתוכחים בכאן ומולו עד שר שאל וונגע אחומ סטוליך ולא היה מכך כארום אלה היו עכירים לשליטן ונוהגים לחם טה שצאנר דרי כל אדרום עכירים לדוד (טב' ח' ד') ולא היה בדור סקל' מוסות שאלו עיר דורות שצאנר מל' שטיגן, אלא עניבים היו מושיטים עליהם צאנר דעם גראום נזיכים (שם) וסול' אין גראום נגב מל' (ס' א' כ' מ'ח) וכט' דורות ויחסע אדרום סחרה י' יוזה (טב' ח' כ'ג') ושיטו ראלטומים והתוכחים בחרורה וכברבי היסס מסחמת הרור ואשותו מותטכאל, יוכ' רוא אלף חמצע עיר אלף ערים. (ט) אללו אהילכמה, שם איש והוא גזקה על שם אהילכגה ושם שטזרים אויזו על איזהו באנדרלכגן.

2

(1) אלה בני ישראל ראווכן — בני יהודה, והה להם בחלומות, אבל ים זרוע לוביא עין ומפלות ואחר ק' ים שמעון לע' שורה מבירע בהק' נחל יהודה (3) בני יהודה של' ופע' וורה, וגרא שלה על שם שורה בכוכב, ושלה וכוכב לשון אחר הוא כמו אל חוכב בשחתוך (מ' ר' ט') וופתת הוא אסיך לא חשל' אוני (שם ר' ג'') ר' אמר שון (וניאל ב' כט') נזכר אוון כשל' (ש' ב' ג') כולם לשון מוב הווא, וחוכם פרשו על שם חלטה'). פרץ, כאשר אחותם לשון מלוח, פשׁ עבור (סכה ב' ט'). וורה לודר על שם חז' (בראשית לח' ל) זה הורה. (6) ובכ' רוח וסמי ואיתון והו סמי וככלול ודרע כלם חפה, זה שבקב' ס' מלכ' (פ' א' ל' אי') ובסם כל האדם שאנין בני מחול גו', אלל גן, והוכם פרוש' (2) איתון זה אברם וכל העין כספושש על המור, מחול היהוד שמלל על הקב' עלי נרו עברו בכתיבת והשטייל לאכ' כל הדמים (בראשית ט', ט') ווש' אומרים וזה עארה היה בס' וזה מבי' שולודרים זאת. מיש' יהודה בן קרי'ס, זמי' גב' וברט' (זדעת ו' א') אחר הוא, כי מורה והוא בס' ולוט אסיך ובד' טון, אבל יראם המגנראיili לא הוה לדבריו, כי פון' הויה אשים והמ' ללודה והזין' ק' פרץ שדרי טשרם היה זומר ק' וויח' כט' ק' נעל נארע מען, והאך היה הדר שר' א

besserungen (S. Masora zu Benidbar; Mechilta P. Schirah c. 6 und Nordi zu Sech. 2, 12; die zwei andern mit ' statt 1 gehören aber zur Klasse der Kri und Cethib).

¹³) Es ist uns nicht bekannt, dass irgendwo der Name חליצה mit der Exegeisierung bei dem Chaliza-Akt in Verbindung gebracht wird. In Berea Rabah wird חליצה mit תסבָּח übersetzt, d. h. aufhören zu gebären, wie חליצה נסבָּח, den Abschnitt beendigen (S. Hadar sekenim z. St.). In den Editionen ist daher חליצה בפְּנֵי מִזְבֵּחַ bei תסבָּח zu streichen, wie es auch in einer Handschrift nicht steht.

3) Tauch. Abschnitt Chukath und Pesikt Parah wird Machul auf Israel gedeutet.

¹⁾ Der sogenannte Raachi Kommt. deutet II Chr. 30, 19 auf diese Erklärung kurz hin **תְּמִימָד** מִמְּרַב וְעֵזֶר הַהֲנָה נְחַלְּקָה

^{*)} Die zwei Stellen mit 1 statt ' gehören zu den 18 soferiischen Ver-

Der Comm. weicht hier sehr vom Talmud ab, auf dem er sich aber doch beruft; denn Asuba ist nach dem T. nicht Bithja, sondern Mirjam u. Mered, der Bithja zur Frau nahm (If Chr. 4, 18) ist Caleb II. (Meg. 18; Vaj. Raba am Ende); nach dem Comm. hat auch Caleb I. Bithja geheirathet und beide sollen die Königstochter gewesen sein. Das aram. Targum nennt auch die egyptische Königstochter, die Salomo (ibid. 8, 11) zur Frau genommen, Bithja. Auch die Deutung „fruchtbar“, die der Comm. dem Namen Efrat beilegt, ist gegen den Talm. denn l. c. wird damit der Name עפרת erklärt.

⁴⁾ Dieser Zusatz hat B.

¹⁾ So Raba zu Ruth Ende. B. hat hier תְּמִינָנִי אַוְפֵר צְאָר עֲסִתִּים וְג'.

פומח חערון בכבל אפרורה, הדריך לאחר טהו החערון בא כב'!) ונשאה לאפרורה לא נהיר, מ' החסרה הנדרשות כטס מלכים הרכאו עמי' (שעה ג' טן) והסדר הג' וויהה בן קוריס אומר בכבל אפרורה כטס העארות כלב באפרורה נעל דבר ואישון בכבל והשען דגניה אשוחו מעוברת, ולאחר טהו החערון נעל ואשוחור אכ' חיקוע, אב ואחרון על' החקע, ששם החקע. (25) ויהיו בני ירחס אל בכור החערון הבכור רם, והם ק' ירחסאל. בשם רם אחד ירחסאל אמר. (26) והיה אישא אשה אהורה לירחסאל, ואומר אני כי משאר עספסים היא, וכל' ווקרים רם אחוי הקמן לטני סטני בכורו של דור. (34) עבר צעריו ושם יריחע, נכאן אמרו חכמים (פסחים ק'י') בכור בנהה שחרר ענד זגה ול', יונגען רוא עטמו אחורי למסטרע' (אלפען עטיען) סחלהות כטס יאר ער מעאל מעעלין בן דרכ' רועים רarb רם (פסל י'כ ו') עבר לם דרכ' זונת. (41) אלישמעע, רוא יטראעלק נננהה כנ' אלשמען הזיא מושע המלכה' (ירסה פ'א') וואלשלען עד ערי' י' (יב') דרוחה (?) ואך אמר רוכחין נירוא ער' וחדר לא תבנה רומי' באטה' (סנהדרין צ'ז') אבל על שם ערכם נסיבות מאר הדאכ, אך סוף ער הנגה. (42) ובני כלב אחוי ירחסאל, הוא לבוי וזה לבן ק' חערון והוא הוויה סחלה וספר ולא הובכו כי אם לדבאי חיות בעילאי ווקסם כבללאן, וגס היבור שאיר בינו כי ימי לבן בן חור בן נט של כלב הה' טאמורה וכן רוא אמר כי כלב בן חור בכור אפרורה (פסק נ'). מישע הולך בכורו, רוא אבי זיף, מישע הולך לח' וח' הולך אח' מרשה וסורה הדולד את החערון וחברון הדולד אח' (43) קרת וחתת. (46) וחדרו הויל'יך אה גנו', קרא בו שטס אהון. (47) ובני הדר, וזה גן, ייר' כמו ייר' (לשלו) חרב הדרה שרווא כטס גוזיא, והדר והובן בדרוי יונ' (חויר) ואחר הדר, כי' ה' מחלפה בה' כטס עד הדרם (שעה יט' י'ח') עיר הדרם וויאי בה השאט' רק חיקום יונן ק' עזיאל', וכובי שטס כארץ שטס היא ורכיב חבור אה מאכניות כוכ' שטס, אשר נאכני טטס' (רומלה ס'ב' י') וזה שארב והובנו ניט' דרא' דרא' יט' חטס עיר' נארו טטס' מדרבו שטה' כטש וושבעו לה' עצאות' (יעשא' יט' י'ח') שלשור טטלו של סערבר עדר וויה' וטבעה אה האוכטלון' שנחה וכואה עס' בקளון' וכשבטחים וויה' קכל'. עליים מלכו' שטס' וטלוי' ובנו כטה' לטס' וזה מעיל'ים עליה לטס' שטס' ליט' מה שארב עיר' הרה' יאר' אהורה' (טפל' פ' ג'ב') בוכיה שטס' ז' רוא' עד' וטראס'. וכטס' גדרטו אל' ג' לראות' (שטוט' יט' ב'ג')

¹⁾ Raba u. Tauch. Abs. נְמַנָּה.

¹³ Mit dieser gezwungenen Transposition und Verwechselung von *y* mit *u* soll auf *אֲנֹכִי* hingedeutet werden. Kimchi transponiert nur *רְחֵם* in *רְחֵמָה* und belastet *אֲנֹכִי* = *אֲנֹכִי*, ein freigelassener Sklave.

²⁾ Der Kanzler Jakob B. Reuben zitiert diese Erkl. im Namen Pfund (Saadja).

על הום יותר שבעיט שנה כי היה זון ונשי, והור אם היה נן כאשר מלחמת נלחמן וההירך ההור ראש לזכרים שנאסר והרגה אהרון והור עטם (שוחט כד', י"ר) והלא אין טעון ראי שברורין פחות טנן שבעיט שנה שנאסר איזה חדים לזר (סנודרין י'). אבנעם ו' היה חוכם הפלגה ערך הרכבים, כלב קן החצר וולד לרהר בכור אפרחה וחורה הוליד לכלב קן יונה כי אכן פניה מטענה העלן ונורגן, וכן פניה בעיטה מרגלים, והוא על שם רודו קנו ובוי קנו (ר' י"ג) כאשר נפרש בשיער הדעת ואף אהבה חקר הרכבים והעמדים על אבנעם והטמאים כהכלמים. 21) ואח' ב' בא חזוןן אל של כלבי ואחד' בא חזון החזון כל גני וככלב איזו אחרון לבני ותמה אמש של כלבי ואחד' בא חזון אלanche סכיר איב' נלעד, והוא סכיר בן מנשה בן זקיף, ואחריו כלבי הוליד לטעון, 22) ואלה נח סכיר הוליד אה' איזר בן מנשה וכוכוב נחרחה (נכדרין לב' ר' ווע'!) ואע"ז שחזרו הנח משבט יהודה איר נקיא על שם אמי ספני שחזרו הרה ואיש טבחות, וכשהן בן ציון בטעונות אורות טנקראם על שם אפק, כי החיה נני הקוקן נני ברול אשר ליה סכיניה רולו הנולא לאשה וקראי על שם (ערווא' ר' ס' פ' לוי שכורי') שהירה בטמי דור היה השוען נקראים נני נבניהם על טפונם, וזה איזר בן שוכן קן החזרן הוא משבט יהודה¹) וגקראים על שם אמו לוי טפונסידר איב' והה השוכן, וכשבץ איב' אמו היה רاش ואב תלולע וואר החשש לשלו אויריו לפיך נקרה על שם אמי אמו ועל שם אביה הוללה שחטא ביט טפונטו של יקף שורה סכך על הארץ וכשתה יקף ואחו נחחוון האותות וקחו ששור ואורם שווין נום וופשא אה' חותה איר ואחת קנה ואחת גנינה שולק נכח כבמי סכיר נם גושם חפסו נשור וארם; ששים עיר, כל אלה הפשא²) נני סכיר וכמי נלעד וזה שאמר בראשי וכטוטו יילדי נני סכיר בן מנשה גנולו ואריך קן נטהה שהרא ב' ב' נח הולך כאוות הומן ולחק חותה איר כדכוביה וויה לו עישרים שלש ערים בארץ גנולר, גום נכח הולך כאוות הומן ותחסיל לו אח' קנה ואח' גנינה, והקפי נום עליהם וליחסו טרם וטבבו ברם עד שכאו בארץ ישראל ולכך החזאיו בני רוא בדור יוסף לסכיר בבור מנטה אמי גנולר כי הוא היה איש מלחתה והוא ליגולער הביבן (ירושע י'). אך לא באה הוכס כי אוחט הרכבים של יוזטש של סכיר יאיר ונכח ספורהות לשענבר הון כי סכיר יאיר וגעה לא לקרו יוזטש ננדרין.thon הון צבוי ר' גנולר סכיר עולם (ט'!) איר ב' מנגה ומבדר נטשה עלדו בה' ערך אכני ונכח לאחר טאה' ונכח גולד נטחים וסוח אחר נטחה בעבר הירק ופכיהו של הוואט בה' שעשו נטחים הם³). 21) ואחר

9 Ebenso J. E. und Chiskuni zu Num. 82, 41.

1) So richtig in R

³⁾ Diese Zitat fehlt in B.

ש' ערך פ'.א). אבל יהורה בן קורייס פಡש שוכן על שם עירם והזרים ('). משפחות סופרים אלה אמש קורת ספר והמ שם ימי ערך כמו קוזן ואבן (דעתם יט, יט) הרוחהים אשא ז' (זען ט' מט), שמהם אמש שוכן ברכבתון אסם וושם ומולדה (שם ט' כט'), שוכנים אשא שכנה. שכנה עזקה (שם ט' ל' לה), המת הקיניגים אשא קין כנוכחות הוקי נבעה (שם ט' ג' גט), אש ואוהה (שם יט לט'), אביכ בית רכבל, ביהם סוככת וחיש סוטם (הה' ד' ל' לא). וכוכבים פרש ממען יתגרכ ברכבל (רשותה' ג' גט, ו').

3

1) עני-דריגיאל, הוא קלаб והוחזק בספר שטאל (שם 'ב' נ') והוא חכם פרוש אשר סביר שמי פסנתר בולטה (ברשות ר' ד'). יהודיה בן קורייס פירש, כלל אב, שהזה רין טומחה לרבים, אבל יראם המגראייל פירש דברכי סעריה גאנז, קלاب שהזה שורחו דומה כלל דוד כל הרוחה אמר כלל אבלי פלי של לא שהזה אכיניל אודר סחא נבל והז להען הזר אודרטט נט של נבל הזר לאליק, רטל בו הקכיה ערחה דוד וכל הרוחה אודו אודר מליל אכע, וכוכב קה הזרה נסדורס וטסיטס.²⁾ שחת נולר לו בחברון,³⁾ ואלה גולדו לו בירושלם, שמעא הו שטען בשטאל (שם 'ה' ד'). ושותכ וגונן ושיטפה, ארבעתנו רום עם שלפה, וועלמה אחר לטח שען כ בת טגען לא לילה כי אם ולמה והליד וראושן שטמ, כלל שטען וטובך ונון מאהה אורהה זוויא, בח עטיאל הווא אלטס לפטערן ואוחחעל גוילען יאי אכהה (שם 'ה' ג'). גולדו ליל'.⁴⁾ לענגלה, כטס פטרוש האטערן וטאמיטע ערלה + מלל שטען כטס ערלה טומבה תומבה וולד זוויא שטמ זיא הדה לה ליל ער טס מוהה (שם 'ה' ג'). אבל כטשנה טומבה רה לה, יהודיה בן קורייס מודש שהזהה תנכבה עלי בענלה (טשרחן 'כ'). ואנן הל הדר כי אם יאן קיטס זוחה חומר'.⁵⁾ יש אוטוסים חזרם סכעל הרחאשן של מעבר ההזה ולא בה דוד, ואוכשלם היה זהה זוזן מן האם זונגה אחות אנטן לא טר האבק ולוון טן הקל בענלה לטכע עעדן, ואני אודר חזרם שטח תואר ההזה ואוכשל טאטז אחותה מוד וואם אונגה אבל צטטשאך אמותה לה רוחבן כייך, וווך נישאשן.⁶⁾ ובוגי יאט'יו הביבר זוזן, ואטמו הוכסם וזה זוזן הוא ייזאחו דהפלטי אוטז לפני דראקס אען.

¹⁾ J. b. R. hält diese Erkl. für die beste unter allen.

ט' ט' ט' ט'

^{*)} Der sog. Raschicosam. ajtirt für diese Sage Midr. Vaichulu, der unbekannt ist, bei Jalkut ist Tanchuma angezeichnet.

⁵⁾ Die Chronik führt 13 Söhne Davids auf, der Verf. summiert aber nur 11 Söhne, wie z. Sam. 6, 14, 15; es fehlen dort יְהוָה und der Eine, der hier doppelt genannte צַדִּיק, die wahrscheinlich frühzeitig gestorben sind, und deshalb in Sam. unerwähnt blieben, vgl. Kimchi.

1) B. בְּעֵיר הַרְמָס. Beide Lesearten sind corrupt und wären zu emendieren in A. mit בִּירַת הַרְמָס Sp. 14, 1 und in B. mit בִּירַת הַרְמָס 2. K. 8, 25. Der Comment. will, wie das Targum, בְּעֵיר הַרְמָס יְהֹוָה den Doppelstein legen: niedergeknien und Sonne, wozu die biblischen Belege. Dass aber die Sonne בְּעֵיר beisse, will der Comm. — wie Prof. Delitzsch uns auf desfallsige Anfrage schreibt — darin finden, weil sie die Augen des Hineinblickenden durch ihren blendenden Glanz zu Hoden reiset, sie nieder zu senken swingt, was der Comm. mit dem Spanischen **�ֲבָטֵל**, oder wie in **אֲבָטֵךְ** = abatir, niedergeknien, ausdrückt.

²⁾ S. oben v. 19.

וְעַבְדֵי יְהֹוָה כִּי־בְּשָׁמָן וְבְּשָׁמֶן, Oelzweige (Sech. 4) und im Talm. זָמָן פָּלָמָן (B. B. 124).

⁹⁾ Auch die 70 haben aus diesen 8 Wörtern Eigennamen gemacht.

שם שוט של טן פל בrhoח והקרש, וכק מטה רכט יהם כל סלך עשו עד ער וככל האלאפים עד הגוכת הכהה וכמה שנים נתבאה ערוא עד שלא נעל יאהה שאנכר דנה ק נעל לכת דוד יאשזנו שם הכהן עלק וו' (ס"ב י' ג') דה למסות שעריא יהם עד ל' כלומר על עעמו יהם על עני קדרם שיטים עמדו ואחר' גמי כרכה ומילאי העלהנו ברוח והקרש. ואם ישאל השואל הלה לא תחכמאות עריא בבל ספר היהום וחום אהן הכהן, דע ומוחבן כי נועדים עריא ק ששרה ב עוזרת נספער (עורא ו' א') וכן נועדים אללער הולך את פניהם עד תולידך ותוליד את עוזרת עוזרת והולך את שרה שרה והולך אח דצערוק (הה' י' ל' ער מ') ודוצערוק הוא ערוא כאנער יהוד עלי' חתך, שארמ חכסים ושהק' השודרים גנות יגננה גנות זרקה הר' (ר' ר' ס' ט', י') זרקה עשה והק'ה בחוכמאות שנאנר ובגלל הרטש והסנבר (ס' כ' י') ואלו גנבר מורה כאנער אמרו בכיטים (טנזרין לה') וערוא הצל עם גמלות כנה שנאנר ודוצערוק הצל ברגנלה ה' את דודה וויחסלם כד נבנבריאור (הה' ה', מ"ה) לך נקרא שט' כאנר דצערוק שערוק עשה והק'ה שרגלן קדם חוויך הבה ווואחוודת און.

1

(1) בני יהורה ארץ וחצרון וכרכמי וחוור ושוכב, תען פוך עון
 בן דודיה והעוזר הוא בן פרע, וכרכמי הווא בן מומי ק' וזה בן צדקה אוד ערץ, וחוור
 בן כלב בן חערון ותוכל הוא בן כלב בן חור ק' כלב בן חערון חזרה חלבר ח כלב
 בן חערון ק' וטוטו חור וחוור עשה ק' וטוטו כלב נאכ' וטוטם ק' גדור.
 והוחבר בגה לשוכב להבדיל בני אשדר שונאים ולאשדרם ובן חקע היו שי' שי'
 נשים תלהה וגערת, והוחבר לחור לחזרה אה' בני שונאים אלה' אמר עיטם יזרעאל
 יזרעאל וירשת ושם אהוותם העזלאני ופטעאל אפי גדור וחוור אפי חורה, וכלמ'
 בני חור כרטיסיא אלה' בני חור בכור אפרהה אפי בית לחם. (2) ואלה ספסחות
 אבאי עיטם יזרעאל וישפט ערד שוחה הם בני חור, ואשר אמר אלה' אפי
 עיטם יזרעאל היה צרך ללחוב אפי עיטם יזרעאל, ואל החמה ברבר כי אין עין
 הרסקרה, משה אהרן (ספה ו' ר') היה צרך לאמר משה אהרן, בני חור,
 והוחבר בלבם עבור ללביא ב' מהור ק' אפרהה הם בני חור, ואחריה ק' חרטם
 (פסוק ג') ו' סרים אשח כלב ק' חערון על שם ותעצמא כל הנשים אחריה נצחים
 בכתולחה (שפטות ט'). ואומר שבל' אלה' שמעו מטהון כתום ליט' 'ויקין' כטו'
 בני חורה בני הךון ('ערוא ב' טא') בן הרום בני תריס (שם ב' לט') עי' שם
 כל רום כמושאלך' הדיה (נסדרה 'ה', י"ד), וכן עי' סופorth רוטסם¹). וחוור

¹⁾ Siehe o. 78 deutet wie hier Acharchel auf Mirjam aber nicht wie der Comen, auf מירם מ, sondern auf Jochebed und mit derselben Belegstelle מרים מ, was doch in keiner Beziehung zu Jochebed steht. Mide-Rabe zu Exod. Cap. 1, deutet Huram auf David כהילוט ה. ראו שם הרכבתה במקראות.

שהוא נודל מכו' ב' צעדים ומחזין, והה שארך הבוכר לא שורא ללדה אלא למלסתן, מפני שעשה שלא כוון העכירו מל' מזרים ווסלך אהיו ונודל (הוירות י"א ע"ב.) וראה גם פרישת רדרק בפס' ב' ל'א. 16) ובנוי יהודיקים יכניתה בנו' צדקהה בנו', וקרו' שם בנו' צדקהה בשם אהוז' נודקה. 17) ואשר שאלתיה של צדקהה בנו', ירבותו פרישו אסיד משאלהן מנים הם, אסיד שאלתיה אסיד נוכחות האסורה, לאלה היאל משאל אל על אלו' ואשאלה של לא דורך גאנשלטן כל העין כספוש' שם בפרק דיני סטונות (סנהדרין ל') ולערם האל הוא חורכבל הוא וקר' של ר'רבנן פוןיה¹) אבל יהורה בן קוראים וางשי קירואין ואומרם דוכבל בן פירה הוא וחוכלן קשאלהיל גנקרא על שם, טריה האן קשאלהיל חורכבלן פירה, והרברים נראים. 20) חטש, שם זווא לאן חמשה²). 22) ובנוי שמעיתנו' ששה, עם אבדם. ושת אסורים ששה שם רוא. 24) וענני שכעה, רוא מל' המשטה³) ואומר ענני נכו' שנארט איזר רוא. עט ענני שטיא כבר אנש אהוה (ר'גאל ו' י'), ומפניו ואילך אין חסן עז לשליטה כה דוד ולכנ' הופסק. וחסון הילו המהעקסם בספר יצחן כי מנה את אלל, עזרה הריך ביל לחם דורות שלאלא ריהה ולא ווכבל וועז בחרד דיו מודרכבל ער ענני עשרה דורות, ווכבל גונגה פולטה ארנו' ענדיה שאבנה שטעה עריה אליעני ענען, יהורה בן קורייס איזר לוח' ב' ח' נעריחוט סכבי' ברונען המלכם כ' הר' הו' כתובים כל החוסמים וכ' הדעתש. כ' שאנר באנדרויש להבי' ספר הזכרונות (אסחדר ו' א') ואני משכ' לדם וראי' כדרבי' תיכט' שאדר' ערואו' רוח' כה' ספוך רוח' רובי' היטים ער לו' (כ' ב' רף ס'). הילו' רוא ייז' כ' שאנר עלי ספוך למ' ייבובו (הילום קר'ט'. ט'). וטהורת צדקהה ער' פיסות נראים קורום וויכובים אשר לא רואו ואשר לא סופר לו' מהחלה הזרה נילטו מעסר ולבער יולד שי' בניס שס האחד פ' ק' ב' נפלעה הארץ' (ראשית' י', כ' ג') ואם חאנר בהחה' יס', וולאי' קומן אהוז' קומן מסנו' הד' ווילד מסנו' טפחוות ווועגן, ואם חאנר באסצע' יס', לא בא הכהוב לטחוט אלא פערען לא' לפערען לא' לפערען בא' יונט אלא בסות' יס', בא' מערת' שגבא גובל הוי עבר' קראן

⁴⁾ Serubabel wird hier zu den בְּנֵי כָּרִיחַ gezählt, in Esra 3 u. Nehemia wird er immer שֶׁרְבָּבָל נָאֵלְכָה נָאֵלְכָה genannt. J. K. sagt daher richtig, dass hier ein Glied der בְּנֵי כָּרִיחַ ausgeschlossen sei, wie so oft in der Chron.; denn stimmt auch der Verf. bei, hier und 8, 29 und ebenso Künch. Die erste Erklärung ist aber nicht verständlich. B. hat hier die Worte וְעַתָּה וְעַתָּה שֶׁרְבָּבָל nicht. Noch unverständlicher ist der Talm. l. c., der Serubabel mit Nehemia b. Chachalja identifiziert, was schon Meier Halevi in seinen Novellen zu dieser Stelle bemerkte.

⁹ Der Comm. macht aus diesem Zahlwort einen Kennnamen, weil es hier gegen den Sprachgebrauch die weibliche Endung hat; so auch im nachfolgenden Verse, weil ein Nameu zur Zahl 6 fehlt.

⁹⁾ So auch der Aramäer מִלְחָמָה דַעַת רְעֵצָד לְאַרְבָּלָה.

צא מושמה ז' הרשומים בר סעריה אלטויים, ואשמו הזרביה הוא אשר אמרה לפדר ומניג פ' הבהיר כי עזיזה באהה כת פעריה אשר הזרה נזהר. (19) ובנ' אשח הזרה ק' גזה, סקון שרגיעו לשם הבהיר ואבי קוזיאל אובי גזה וזה הזרה אובי גזה. אחותה נחמת, שם איש ואה. אובי קעללה, ראש והמיטה נמי ומונפה שם מושית רם. (20) ובנ' שיפון, פרהנים וגבי אשוחת השם המענייני שיטין, וכן הנגנג ברכבי הרים. ובנ' חלון ישע, ובנ' ישע וחחה וזהה שם אודו רוא כ' ש' אחים היה. (21) בנ' שלה בן יהודיה ער אובי לכה, שר על גתיה. ומשפחתו ביה עבדות היבוץ, ציאו מן ער ומן ליריה משפחות זו עישו מלאת רבקה אמרה אשכען, ואו שרים גורלום. והכטס פירש בלה תקתו והש夷 שקסעה לה ורבילום (הושע ב' י"ח) וויקים זה יושע שוקים ק' הא שבואה, והלען פטרושו בפלדור, יאש ושרף אל מלון וכלהן יוס' כל העגן (כבר בחרוא צ'א' ע' וספיר פ' טעלטור יוס' רוח פ'). (22) ויהריה בן קורייס פרש אשר בעלו לפואב, וארון תלול עם ארונות למלאכ; ווישובי לחם שם אגשס הדם, כל אלה שרים נחלום וכל הנפרדים נזכר הפטיס שים גורלום ב' זה סדר הרים של משפחתו גהלוות. והדרברים אשר הדרברים נאסר אמור הכתים הדרבים היללו עתיק יוסין אבן, ולטוט וראושן אלה הדרברים נאסר המשפחתו וחתקן וזה נאלטומים עתקים ונגלים כעוי הלה נחלום. טעם אחר אלה הדרברים אשר הם קכעום מטלקטם ונעתקם שאעתקן מדבר הפטיס שפער גורלו ולקטום הגבאים. (23) הסתה, יקסם אגשי כוונא הזרה להם כל מלאת אומנתה שזו בקאים בכל צער לעשות, ווישבי נטעים, שזו משפטים והקומות לטעת רכמס ומלורו גורלה לעשנה ורבותה, ואין לו מדרבי רוחות שאמורו (עמ') יכ' נמעם אל סנדרון וחכם ישראל היוחטם בפין נתני כרטיס, כמו שאסרו הכתים נכרם בגין אז חלמדי הכתים היוחטם בסין שורות של סרף, אשורי ואסורי עסוני ולא עסוניה מואבי ולא טבאיה, גורלה עם הפטיל' ורוח המאוכחה שארתיה דוד ורוחהען ק' מגה יישכים על כסא המלוכה וזה ישבו שם, דוד ורוחהען. (24) ק' יוניה שפטון, יירוב הרא' ביכ', ורוח הו' עטרה. (25) שלודם קר אשול, ובכם נן שלם. וופני הכרוב המתלה יוניה הזרה בתהלה ולשען עז, והזה נחלום שפעון מוכלה בחוך בני יהודה ונעים בכל אחד כליהם בכרכובים אהוה נחלום טחה בני שמעון וגוי (הושע יט', כ'). כי היה הלה נן יהודה רב מטב ותולל ני שמעון בחרן נחלום. (26) וישבו בכאר שרבע עלי' בדראש תחביב י' ערים נברט ובהר וכור י' בכליל' (עמ' יט', כ') כי הארץ קנה הזרה מוכלעה בהדר עיר אהת סדנה או הזרה רוחה. וסוברגן מתוך צור אהוד וכטב טצ' בירושען, ייש אופרים בשפטום הו' מה' חייטים וכבר ספרותה בספר ירושע משפרהרגום אלה השפטות ינאה יהודים בערים של שמעון בכ' ירושע וזה אהוד (27) אלה ערייהם עד סלוך רודר, לסנה אופר י' עיש מלומה במכ� בדור' שטב' חרchrom ערד הרים הוה. (28) והוחיקס להם יט' פירשו ובידם הוה יהודים עד שמעון עוקב אבגדם. (29) וסצ'וכ' ויטלך, אל' מבני שמעון יושנו מל' (30) בין שריה בן שעיאל, והה שריה' אמי יאנק ואכיש עזשהאל (ש'ב'

סימנים בכאן עד עור אני שווה, וככלב אחוי שווה (פרק י'') הוא כן תhor, וכל אל כלבן כן חזרון ומם טiris. והוא עלה לבן בני יהודה פרץ וויארין, עכבר ליהוּם ק מראיה ק שוכן יהוא הראה (ב', נ'') ספטנו יושן השערון, ומולטמא אמי כי לחם יושן האשנאל (הרום וקוח עירן אחר דם?) (9) ויהי עזבך, תכסים פרדוֹש (חומרה דף ט') הוא עזבך הוא עזבאל, עתניאל שענשו אל רדייביך יובא אלהים את אשר לא-ל', עזען שעינך ורכץ חורה בשראל, ועשית טרעה צונדעטו מל רעים כמושוֹן; ואנשי קירואין פרדוֹש רעה טפס השצלאני אהה מעה, ובא אלהים את אשר לא-ל', שנדר והשלים גדורו, אם אך חברני העשה לך וקדך לפנק. (11) וככלוב אחוי שווה, וזה שווה ק עהן ק חור, שווה ק איד לבב, כי הרוא ק עורם ק חור ולך קורוא אחוי כטס נן אחד אבסם וכטס כי אגשימים אנטנו (בראשית יג' ח') ואמר לעין גומאל דוד (דסה לב' יב') והוא ק דוד, שווה זו קנו, כי אופר בטלות שווה אלה אשף ראה (פרק י'') שווי שרטם על ראה וסנק לו וכני קנו עתנאל. וזה ק דואו בצל הופר הוּה שוטש פארם להאריך דבריו וט סקטות רבעה סכירות ובן ומוכר ק בנו, כסו גדרו ואחו ווכר (הדא ח' ל'') ואינו מכך וסקולו אללו סטס ול סקלות הוליד את שפאותו, וסקולות הוליד בנו ונור הוּה, וכטס ק מעל וגדר (הדא ח' ל'') ואינו סכיד אוּר וח'א אופר וער הוליד אה קש (ח', ל'') וער ק בעל והוא שוק הוּה אופר לפעלה, ובעל גור וגדר (ט', ל''), ואעיל שאטן סכיד לקו קט ק עור הוּה, ולכן הרוא אופר ובני קנו עתנאל, ולכך נקרא כלב בז' יונה התקה, שווהה בן אחיזו קט שטס ומכו קנו שטס לסתה ומכו קלב בז' יונה עירו אלה ועם ובן אלה ובקן, כמו שאהה אופר ואיה ענה (בראשית ל"ז כ"ב'), ולכך נקרא והקי שווה לו אה קנו וכן קנו. וזה שטס כלב אוד שווה הוליד, אינט בז' אללו בז' שווה גדרם ליקחם עטס כטו חולד על בבל (בראשית ל' נ') ובז' סכיד ק מטה ילוּו על בבל סוף (טס ב' כ''), וכן מלחלה אדרון וטפה (סבדר ג' א') ארוך הוליד מטהה גדר, ולפע שערם חביב עטגיאל גוּן של צוא ולסוחות. (14) וטונגוני, הרוא בז' חחת, כטו פניאל הוּה בז' דבש (פרק ר''), ושירה הוליד אוד יואב, לא יאוב שר השבא, והוא והשיה (מעל של צוחז) בז' שרה (עמלת של עריה דוא שרייה) (ק' עטאל ק יטבה שוה כטס דוד (פרק לה') ולכך הוא שטס בנוי אבישי וועשראל, אכיש על שם טביה וועשראל על שם עטאל אמי אמי. גיא חרשים, שם כדריה וואו טפש עליה, וט איסטרט ספקונה ודרושים של עז הוּה ובאו שם. (16) ובז' יוניה יתיר ובקרר, וט שט אדרון ויטש אדרון, שם שט עורה טורף וויהר וולד אשת מדר אוד טרים, והוא שם איט. (18) אשתה הייריה, פראש כטסם (ראשת י'') וט איט שערמיה זדרום בעילם, וטפוש בגדרה סדרה זה כל שחקה ל' נטהה (טט' ב' ה' י'') ואינה היא הסודה כי כלב בז' חזרון וקי אל לב' ק יונה נטהה, (ז'') ואנשי קירואן, מעלי בז' קירוא טפונה ובקטם גוזל

•) S. oben 2, 18.

צאו משלמה ו- והשניים רכ' סורה אל-פָתִים, ואשׁוֹן המורה הוא אשׁה אחרה למד ומצא לו הותק כי נזיריה בזהה כי שעה אשר היה הוה נזיר. (19) ובנ' אשׁת הוריה ק גזה, סקם שוגרת לפס והחול ואריך קוחיאל אביכי גזה ואות הוהה אמר גזה, אהוח נחם, שם אויש דזה. (20) ואביכי קעליה, ראש המשית, נרמי ומעקה שם פרעה והם. (20) ובנ' שיטון, פחרונים הבני אשׁהטום המעטוי שיטון, וכן המנגב בדורו הופם. ובנ' חילן ישעיה, ובנ' שע' זוחה ובן זוחה והוה שם אויש דזה כי שי אחים דזה. (21) בבני שללה בן יהורה עיר אביכי לכיה, שר על לכיה, וטפשחו בית עכורת הכהן, ציאו מער ומן לער מהפחוות הדיו עשויס מלאתה ובצח לביה אשכען, הדיו שרים גורלון, והכסים פריש על הוקה חום השדי שקשורה לה המרגלים (יזושע ב' י"ה) וויקום זה ידשע שוקים אויח השבעה, וכל העין טטרוש תלפוד, יואש ושרף אל מלחון וכלהן כי, כל העין (בנה נברה צ'א ע' וכטפי פ' מעהלון ומ' רוח פ' ב'). ויורה בנו קוריאס פיש אשר בעלו למסואב, שדא בעלט אהונט לושאוב; ויישובי לחם שם אגשים דה, כל אלה שרים גוזלון וכל גוזלים נרכבי דוסט דיסט גוזלון כי זה סדר החוטם על מהפחוות גורלון. והודברים עיחיקים, כאשר אסוציא הכסים הרכבים הללו עחק ייסן אסן, ולמען וזראש אלה הרכבים סדר מהפחוות וחוקן וזה נארסרים נעהקס גולטם בעין דכל שרים גורלון. טעם אשר אלה הרכבים אשר רם קגאיס ומלקטם וגעקם שגעקו מדרבי הפסים סדר הנרול לקלוטם ונגבאים. (23) הנה, יוקם ואגשי כוונא והוה להט כל מלאתה אסונת שחיי בקיינס בכל ציר למשות, ווישבי גנטיעס, שזו סוכם המתוקות לטען כביסים ומגורי גוריה המתוקות, ואין לאו מדרבי רוחותן שאחדו (שם) יאנ' גנטיעס אלל סערניין והכמי יישראאל הוהוטים פקון נטיע כיסים, כמ' שאחדו הכסים בכרכם בנהנה אלל הלאה הכסים הוהוטים פקון נטיע כיסים, כמ' שאחדו ואסוני עסוני לאו עסוניה טאניכי ולא טאניכי, גודרה עם דסכל ורוח הוהונח שאהודה רוד וויהקען ק נטה יאנטס לע כאס דמלחה וזוו ישבו שם, חד וויהקען. (24) בגין שטעון, ייריב הוה ב'ין. ורוח הוא עזר. (25) שלודם ק שאול, סבכם ק שלום. טפמי בכדור המפלוטו יהס' יהורה בחרלה ולשען אחרין, כי הוה נזהה שפעון סוכבלוות בחוד כי זיהוה ומגירות נבל אהר כליהה כרכיבים אהא נזהה סנה בני שמעון גוי (יזושע יט', ב'). כי היה הולק נני זיהוה רב סדק ונזהה בני שמעון חוך געלחת. (26) ווישבו בכבר שבע וב' בדושע טבב י' ערים במרט והגה כבר י' ב' בכללו (שם יט' ו') כי האחת קנטה והוה סכלעה בתוך עיר אחד סרגה או הוה רוחה וויסגרת סה בגד אחור קנטה טבב בירושע. ויש אומרים כסותומם הי' חמייפס וכבר ספרות� בספר ירושע בטהרונגס ואלה הנטות יאהו אותם כעריטים של שפעון בס' זיינע וו' ואלה עריהם עד סלוך רוד, לטטה אופר כי עשה מלחהה בככואו ב'ר' שב' חחטם ערד הים הוה. (33) והוחיחסם להם וזה פירושו ובידם היה חומר ערד שפעון עתק אבדם. (34) וטשוכב יוסלך, אל מבני שמעון יאהו מל. (35) בגין שריה נז עשייאל, וזה שריה אמי ואוב ואבישי ועישראלה (ש' ג'

פומחים בכאן עד עירacci שורה, וככל אתי שורה (פרק י"א) הוא נ"ח, וכך, אבל מכל קחרין מון טרם. וזה רע לאן בני קדרה פרץ והצער, ערכו ליהם קדרה ק שול שורא הרואה (ב', נ'') שטנו צואו השערוי, ומולא מאכ' כהן להם צאו האשוחאי (ח'רום וקע' ענין אחר דם?) (ט) ויהי יעבעך, הובכם פיזו (ח'סורה דף ט') הוא ענץ הוּא עניאלי, עגנאל שענינו אל רחיב יוכ'א אלהים את אשר שאל, ענץ שיעיך וריכן חורה בישאל, ושיחת סדרעה שונוטן ל רעים מכחו; ואנשי קירואין פיזו רעה סesch השעניאו אהנה טרעה, וכן אלהים את אשר שאל, שנדר והשלט נדור, אם ברך חרבני העשהך ודק לפיך. (י') וככלו אה' שורה, זה שורה ק עזה נ' חור. שורה ק אדי כלב, כי רוא ק עוז מ' חור ולך קרו אה' כמו לסת נ' אוד ארטם ונש' כי גאנטס אה'ם אנטש (בראשית י' ז') ואימר לעין תנטאל דרי איסטריה לי' יב') והוא ק דר. שורה זה קנו, כי אמר בטלנות שורה אלה אנטש כל הסדר רוחה הושט פארם לאראיך דבז'ו יש טקומות ררביה סופר הבן טסאייל קנו, כס' גדר אווזו וכור (ה'א' ת' לא') ואינו מוכך וסכלות אלא טסומן ולוקלהו הורי אוד שמאו, וסכלות נ' כור הווא, וכוכ' ק וכוכ' גרב (ה'א' ת' ל') (ט) ואינו מוכך לך ואוח' אודו וע' הדל אה' קש' (ח', ג') ור' ק מל' הווא שן רוא מוכך טעלעה, ובכעל אור' וגונ' גרב' (ט' ל'). ואעפ' שאט' מוכך לך קען ק עזר, ורק הווא אודו ובני קנו עניאלי, ורק נקר כלב נ' צינעה הקא, שורה נ' אה' קע שט' ומי קנו שנאנר לטטה' ומי כלב נ' צינעה ער' אלה גאנטס כמי אלה וקון, כי שאה אודו וענ' (בראשית י' כ''). ורק נקר קדרה ק נגאה לו אה' קנו ומי קנו. ווה שאנר כלב אוד שורה הדר, אינט נ' פון קדרה ק נגאה יהו על ברך קשי' (שם י' כ''). וו' ואלה חילחה אודון ושה' (סוכ' ב', א') אה' הורי ושה' נדר. וו' שערום חביב עגנאל קען פון צה' ליטומן וורה' (ט') וטעונזוי, הווא ק חחת, כמו פונאל הווא ב' דיבש' (פרק ר'). אשוריה הוליד אה' יואכ', לא ייאכ' שור הצעבא, אלו ה' שירה' (בעל' של צורה). כי שירה' (בעל' של צוריה ווא שריה') ק שענאל ק ישבה שורה כוס' דוד (פרק לה') ורק דוא שטוט נ' אובי' וועהאל, אכש' על שם שטוטה עגנאל עיל' שענאל אובי' אובי'. גיא' חרשיס', שם קדינה ווא שטוט עלה, וו' איטיס' מסקסמה וריש' של עץ הי' וואו שם. (ט') ובני קנו יהללא' ז'י' וו' יוספה (ט') ובו' עורה יחר' ופרר, והו' שם אודו ואיש אה'ו, שם שט' ערעה טרוד' ותול' אמת מדר אה' טריס', והוא שם אי' (ט') ואשטע הייריה', פירש חפסט' (אשת ז'') ו' זאנ' שהעטמיה זידוט' בעלע, וופשט בגאנ'ה סדר' גאנ'ה כלב נ' יונ' נטה' (שמ' ז' יט') ואנther היא המודה כי כלב נ' חישן וקי של כלב נ' יונ' נטה' (ט') ואנשי קירואין, מעלי' בירא' וטשגע החפסט' גאנ'ה'

בן עבדי אל שודו בן גוזי ראש לבית אבותיהם. (18) פנרשיש שראוי, הוא כORTH, שוחר מישור וכקעה של על החותם מברש החותם, וכל התקבוקה הוחת ישבו אלה (יזושע י'ג, ט' יי') — טעם אחר — אלה בני אביהיל שיצד לסתם, וזה אבדילן נון עברי, ואכילהלילד לק תורי והוא שם בנו בון תור ליל לק ייזה, וזה רבעם נון קץ ישאש שטחוב בו הוא השב את נבל שראל מלכא הסת עד ס התערכה (ס' ייר, כה') וושועם כד ירכעם ב' קיאש (שם ייר, כג') או נחיחוט אוכלהון הלל. (19) יותרו ונשייש, כי קטקה וה טפרים (אסטה נ' יג') גנדעק הווא (שם ט' א'). וו סאותה עשרה אהויה שבאות בסוף המלה וכתחלה ובאשכעריה בלבד יסוד קומם שמלאכתן בעג'. (32) סratiooth, זה עלי' לעם ב' בני חיין ופונם, ואומר לו גונכיא יומן אדר טוטו (שם לא' בל' לא'). (36) הוא עורי אשר כהן, שעמד בפני הכהונה גור עוזה ולא בזינו מלתקופת, שאמר וכא אהורי עורי הכהן ועתם כביס לה' שטמם נמי דיל ואסרו לה' מן התקשרות ב' טולח (וז' כג' יג'). קאנר עריך בטהלה ובנטיג'.

17

לנרגשות לאכני בנו ייחח בנו, בנו ק נרשות, יהה ק לבני, שטחים
 קם קה לא הכהן והנה, ואחרי ק באר ואופק למשה (פרק כ'ז) והוא אוףק
 התעוודד על ימינו אופק בן בריכת ימי ב שמעי בן יהה, ופסק (כא) הדבר על
 יתרה (פרק ו') והוא אחני (פרק כ'), ולבויו אחריו בן על שמעי. ואני
 מלהיא ק דת, בנו מלמדת לנו עשרה בנו מכהן בנו שמעון בן אוףק העימוד על
 מן אותו המשורר. (7) בני קהה ימיגרכ בנו, והעמדוב הוא ציר ורוא
 ציר ב קהה וקרות תואן קן ציר, לך אופר הנה קרת בנו, והעמדוב קה קה
 ואפקהנה בן סדר ואפקהף הוא קן אלקהן ורואן כלום.
 (8) הרוא המשורר שלחה בים רוח, אבל בנו קרת השוו בנדוב אהדרת הארץ
 ובני אלקהן, אלקהן ילה לעטש, והודומות לאקנתה ואלקנה תליד לטעון רוא
 קה (פרק כ') וכן כלום. (9) אלקהן זו. (12) אליאוב והוא אלאל (פרק יט')
 הוא אליליאו (ש"א א'), נ' שמות חז. הל. (13) ושגי והיאל (ש"א ח', ב')
 נחח הוא חות (פרק יט', ש"א א'). הנה פסק הדבר עד אביה בנו סחת
 ועוד לסבה ביחס לדון המשורר (פרק כ') והוא אופקושון, יונאל (פרק כ'ז)

ב' י"ח). (38) אלה הכהאים בשפטם, כה' נקבי שפה. וזה אוטורם הכהאים למסכונה גדרור עד למורה הגניא, באו מלחהה עללה וערעו עללה.¹ ובית אכוחיהם דם יטואל ויסון ואדר ריכן וחורה. (40) מרעה שמן כבירות ותבחאות עשבי איביה מלחום ומשגננים את הכרחות. כי סן חם, כלומר סקמות שלחה נני חם וה שיטבים לכמה כל פחד. לפניהם נכו טאו ומקרם. עכש יוסט והאיך בכאשו מלכות ומוניה ואחריך פנד האיך הלם בבלות והיאיך גולם מלך אשור בשונה רשותה לחשוע שודוא גנעה ששית להזקיה. (41) ובכך אalta הכהוכחים במשה רשותה, כדרכיהם וכא מל' אשור כרבב וכובתיה ומעווה ומחמתם וספדים ווועז בער שפורה חרחה נני ישראאל (לכ' יי', כ"ד). זיויכ' איז אהילתם אוותה נמי שטען הוויטים בוארולדם. ואח המגענים אוותם והוואיטים בעשנותם וכוברטם מבערת גבללה עם אהודין. (43) עד היום הזה כל ענן המקרא וסדר' דבר שאן ל-ההען אסור עד ווים ומה כלומר עד הוים הזה לא שב' נמי לסקומותם לשלוחת הארץ ודם בוחן ישבן.

10

(1) ובמי ר' בן בכור ישראל, הנה ל' להתהלך וירחום מושאך, ואכם בחלווי וכוי, ולא להתחיכם לבכורתה (2) ואעט' שיזורה מל', ואכם נכר באחיו רך לנון הנגידות, והבכורה נהגה לויוסה. (4) בני יואל, רוא קנטס, יואל הוא שמנה, ונכיב יוחר לרסת, ואכם חיסר וקוצר מ' התולדות להוציא ולברא גלותה ראותם כי דרכו כמשמעות השכתב פיזיוס ערד גלוות ואש מREL ומכנס שם דבר בחולות כל שבת ושבת. (6) בארה הווא (כאר) שבחן ראות והוציאו מבן, לפי שרואו פחח בחשוכה תחוליה זהה ק' נאר לפלחו בחשוכת, וראום הווא בסה בערי סקלט לחלה שנאר או בער' נמרבר (דומרים ר' פס') (כבר ס' פס').

זה עד שידושים בהליך ראותם, רוחב בארה בנו אשר וגלה, ורק איז אופר שדעל בחולותם כי הילו ח' רווח עדרין או לאלו, כי סלכ' גוזה עד וחודק חולל לחושוב יג' רודוט (3), וממש לחוקו שזען חיש עלהש עלהש גלו. (7) ואחיהו של באהה שן שרין משלפחוותם בהרשותם המשפחתיות האלו, תלמידווער ראותם הירחים שלם. הרראש שלדים יעיאל ווברכיה. (8) כי פקניהם רבו, העורמים בטבעם רפה רקי והאטסומים דונשים כטמו בימי מלפטון (9) כי טארנה (יריח' ט' כב'). (10) ההנריאים אמרו סכני רנבר אללא שם נון כטס טואב וגוריים (תחליט טג'. 13) ואחיהם של עלי שופט, לב'ח' אב'וח'ה'ף, רם עפין עמי שושני ואבקען (בראשית ט' יי') וזה ס'כאל' וומלעם. יט'ים ראותם גו ווועץ שטש מטהה ליפי אשתלהות התחה בחר' סעכער ליה. (14) אלהם בני אב'ח'יל גו אורי גו יו'רין, שם איש אודר דוא (2) זוא אוח'

ריעיז עלייהם B. (ט)

⁹ B. בְּנֵי דָרוֹת; כִּיּוֹן Seder Olam s. 15.

²⁾ Ist keine Bibelstelle, sondern kommt bloß in der Selichoth-Liturgie vor; übrigens ist auch diese Regel nicht ausreichend, vgl. dagegen Jirm 14, 6 46, 28 I Chr. 28, 17 u. Ä.

¹⁾ Der Comm. sieht in Merajoth die R. ⚭, bitter, im Beziehung zu verhangnissvollen Tod seiner Söhne; Eli, den derselbe mit Merajoth stiftet, gehört nach dieser Geschlechtsstafel dem St.-Stamm Eleazar an, der nach dem Midr. Sam. c. 8. dem Stammre Itamar. Vgl. Raschi zu I. 2. 30.

⁹ בָּאֵזֶר פְּרִזְנוֹ. Auf diese Stelle beziehen sich die Tosaf. zu Joma 5a.

כמי קה (יוושע כ' י), ספסחה הטפה, ספסחה סמה אפרים נגנו להם, ספסחה טפה חי' פגשה, שן כתוב בספר דושע, שם גור וקנעם וגיה ולחן סן אפרים רם ד' ערם ומשכתן דן נגנו לם ערם ר', ולסמה (פסוק כ' ולחן) הנה לא הכהר לטסה ח' כל' בבלם לעיר ח' עם אפרם, ומזה שבס פגשה ב' ערם, רם עשר, ספסחה הטפה הסטה. אל' הקותם טה הגותם ספסחותו נני אהרן. ואפרים לא החיכ שלא וזה קרוב. (48) ומורי לח' מראון ומומלון ונבר, וחוכם הד' בער אחר וראום בער אחר בערן הדרון וער' כי נספה יהושע בעין פרט הערים לא הכהר לטסה ראון אל' כל' אבל עכון נבאר מה הערים שטנו לילוי נני ראובן. (50) אח' הערים אלה אשר יקראו אחחים בשפטות, אשר הכהר אתם למעלת חברון לבנה וע' (53) יקסעם הוא קבוצת (יוושע כ' א, כב') כמו קיימת עם קיבוץ עם, כמו ויכנו קבלם חרמם קומ' עסא (ס' ב' ט' י'). (54) אילון ונגה ריסון, רם ספסח ח' אל' הכהר נבאנ רגה אל' עד קבורה הר אול' דינה בור אחר דינה מל' (55) ענבר הוא תען, כלעם הרוא בה ריטם (יוושע ב' ג'). (56) עשתרות האן, חקנה דור שדו טווערים ומוחרים אלה הראסים והשלחה מד' כטבון אחר שרבה שלמה לכלה רבד, כי מחללה היו מושרים טעם בשור לעז משם 'ה' הכלל טעד ויא ווי מוחרים כלם, עמדו כמשפטם בס' שלמה. (58) ואחרון יראים המגדיאל', אל' יהודה בן קורייס ואנשי קירואן טהור ספסחה האן, חקנה דור שדו טווערים ומוחרים אלה הראסים והשלחה מד' כטבון אחר שרבה שלמה לכלה רבד, כי מחללה היו מושרים טעם בשור לעז משם 'ה' הכלל טעד ויא ווי מוחרים כלם, עמדו כמשפטם בס' שלמה. (58) ואחרון ובגנו מתקטרים על סוכח העולה ועל סוכח הקטרת לכל' טלאכח קדרש הקדרשים, רעריך להם הפנים והרלקת הגבורה והסכנות. (59) ואלה בני אהרן אל' עזר בנו ווי אחותען בנו, ואינו מカリ האחרים, שכמי דוד ואחיהם ענק נבנה הכהה. לוי' שהה אץ' לחדר כה' שאומר לעלה (59) ואלה סופריהם לטיירותם בגנולם, אלה הערים שפצע זיה טחונה מי ארין עם טווערים עם העריס שוו לחם גנולם עם שדה מגרדים עירדים. כי להם היה הנורל, ראותו, כחיה בספר דושע (ס' א') וויא והול' לסתפוחה הקדקה, וזה לבני אהרן והבדים שום מבני קה' נ' כל' קילום החלק חברון, שוה העיר והשרה המש ללב' סוכנה לרוגטם כל' רוח אלטס אמת, שענבר ומרום מחן לער' (מכורב' לה' ה'). (42) אח' ערי הסקלט כז' טער הסקלט, וט' ראשיה מלהי יהודה את' חברונו ואח' לבנה. (43) חילין כט' חולין (יוושע ב' א, ט'). (44) עשן רוא עין (ש' כ' א, ט') כט' מעין (ש' ב' ג'), והוא יוטה, והנה לאן וכבא. יש אפרים זיה לא הכהר באנ' אל' כההשע, לילך' כי ייטה עיר קבעה יהודה בחוכם לא סופרה רגה. אלה הערים רם מחל' דורה ומונחה שפען באשר אמר דושע (ס' ב' ט') (48) ופסמה בגיסן, לא הור' נבען כתעם יוסה, וש' אפרים נבעה הו נבע. עלסח, עלסן, וויא ש' כ' נספרא על' בחרום, וט' מה שאמר לילך' נ' גרא' סופריהם (ס' ב' ט' י'). הוא ט' עלייה, וט' חרגם יונתן בחר' עולם. וכל' הערים בדורות שפען ומנון רם י'. (46) ולבני קהה הנזהרים, והמ הקותם מספסחה הכהה שלא היו כהנ' כי אם לילם וט' כה' בזועש ני קהה הלהם הנזהרים.

¹⁾ Der Comm. hat, wie hier ersichtlich, in seinem Bibelcodex die in einigen Handschriften zu Jos. 21, 36 eingeschobenen zwei Verse und etc. nicht gehabt. S. Norzi z. St. u. Rechtsbescheide dgr. Geonim Ed. Berlin 8. 23. Ebenso kennt der Comm. auch V. 42 das in einigen Handschriften irrtümlich angefügte יהודה nicht,

²⁾ Auch הלהם fehlt hier.

ל שם אביהם. אשר ילדה לו פילגשו הארמיה יי' מצד פבה ארם מעכה והילד לאשריאל כי כל גבורו לך בת ארם מעכה לא לפלש וולד מנה את אשריאל וזה שאמיר זוכוב ילדה את סביר אביו ולגר, שעם כביר הדרה כשללה לאשריאל ובכך לרדו, ואחר' נשי נסיך נסם אהריה מבנות שופים וחופים כי אדר אביו, ושם אחותו בת דוחס שפאה הוא שמה עכבה, ומוגה הנסירה והוא שבני האחות נקראיים אחים ואחות כמו אבם ולוט מורה, וכן אמר שהו אחוה ופקד בנהיר לבני בנה ער שפטים בני רודת נספחון כי אם הוא בנים לבני, כנחוב (הא' ח' א') ובנים תלמידים בלו' ווי אח' החדר בני בנים של בנים בני בלו' אדר געמען, הוא אדר הרשות סבבי בלו' ברסיב (כדברי כי' ט') והוא בני בלו' אדר געמען, והוא אח' החדר והבדר בני בלו' (הא' ח' ג') וזה השלה לא החדר והבדר געמען הרטיש, אול טאליה השערין פיאו מהם בענין נספחון גודלו', ובמקום אחר רבבי הרים הדרי נבי בלו' בשמות אהריה ווילם אל, דרביה (הא' ז') ובני בלו' אצבק מעז עוויאן ויריטות עיר המשמר, וכטוק השאי חרב (הא' ח' ג') ווילם בנים לבלו' אדר גורא ואכיהור ואכישוע ווילם, ובמי בנים הם בלו' ואשבל איזי טפם וויפם, ובני בלו' דאס אדר גורא בכיר ווילם, וגבורים מובלטים בספק זה, וכל ביני הנזיר והבדר אין הם נבי בלו' בכיר, עורה נגאר בענין כי הרים קראנו נ' שטוח, נקרוא בדרר הדסם כל ואשבל ואחרוח גויאו וויאו ונקרוא בענין כטוקם בלו' ואשבל ואחרוח וויפם וויפס נקרואו בזיש בלו' וכבר ואשבל כטוקם גורא געמען ז' שטוח ווילוי בלו' געמען פראס ווילם ואדר, עורה היה כל אחר בנים כי הרים קראנו נ' לבו' שנכלע בון האסות, נקראים נבלו' ונשברה דו בלו' ואשבל כטוקם געמען פראס ווילם ז' ע''). אשבל שנשברה אח' בין האומות, וכל העגנון כטפרק על הסדר (טומאה ל' ע''). (12) ושפם: חטפים, שפם וויפס ולטפה (ח' ח') נקראים שפם וויפס ואדר, געמען הנגיד באח' המולכת ילדה את איזה ר' הו', ילדה את איזה ר' הו', מלפת שמה דיא אהוות שמה מעשה כי קירובתו ר' הו', ילדה את איזה ר' הו', שפער, כי איש דוד שפער עזן אדר דם, שם דיע'. (13) לקה' וזה הילך בסוף הילך נושא עיר' וויאו בין בלו', וליק' ייט' גינה לפלטס וויפס געמען ז' בלו' להרען כי סיד נושא מנה מכתנה איזו' סבוי לא שפם וויכר לסתה לסתה לסתה לסתה (פסק ט''). וכן ייחסם מג' עיר' להרען כי מבנתה אהוי לסתה ואורי' בנים ייט' ז' אהוי. וויחוים ז' והויא נקרוא אחר ר' כטוק שפם ואדר ר' כטוק אהוי (בראשית טט' ט''). ואחר' ייט' גינה נפלול ולי' שם בני בלה' שפחה רה' ייסוס אדר נבי רה' ז' ווילם, וכן המנג' בחוטש הפוקרים, והז' שטב מנהה עם דראכון ווילם, עכש' משלים הייסוס של חז' שטב האורה. (14) כי נושא מנהה אשריאל, לא שורה ב' נושא כי בנו' נושא מרדכי הדרה נגרא, לע' שם מנהה כטנג' כל החולות הנגידים

להרבעין קין ומאלל השם לפה תריביה מושב בחרובני קין שהשרב שחתמו וטכש בעץ ייש'. וחולו הולד את עז', ווי' את רפייה, וויל' עז' נבם הרכבת מאשל וגבנום בספר אבדם ער' כ' אלפם, ווירם הרכבת נבם הצעאו שפוחות נבם עזם לוי אלפי. ואציהם והם פואה ושבוב שטמן ער' פ' אלל', כלם קמ' אלל'. (4) ועליהם לת' דוחס, קפס' עמה. ר' ואעל'ם הוי ראשם, אלה נבי עז' ר' ראשם על' ז' אלל'. (6) (בניטין בלו' וכבר ואשבל ז' ווילם ז' ובנ' נבם הצעאו שפוחות נבם עז' ר' ראשם פאנט' (כ' ל' ח') לא רודאן נספחון כי אם הוא בנים לבני, כטוק (הא' ח' א') ובנים תלמידים בלו' ווי אח' החדר בני בנים של בנים בני בלו' אדר געמען, והוא אח' החדר והבדר בני בלו' ברסיב (כדברי כי' ט') והוא בני בלו' אדר געמען, והוא אח' החדר והבדר געמען הרטיש, אול טאליה השערין פיאו מהם בענין נספחון גודלו', ובמקום אחר רבבי הרים הדרי נבי בלו' בשמות אהריה ווילם אל, דרביה (הא' ז') ובני בלו' אצבק מעז עוויאן ויריטות עיר המשמר, וכטוק השאי חרב (הא' ח' ג') ווילם בנים לבלו' אדר גורא ואכיהור ואכישוע ווילם, ובמי בנים הם בלו' ואשבל איזי טפם וויפם, ובני בלו' דאס אדר גורא בכיר ווילם, וגבורים מובלטים בספק זה, וכל ביני הנזיר והבדר אין הם נבי בלו' בכיר, עורה היה כל אחר בנים כי הרים קראנו נ' שטוח, נקרוא בדרר הדסם כל ואשבל ואחרוח גויאו וויאו ונקרוא בענין כטוקם בלו' ואשבל ואחרוח וויפם וויפס נקרואו בזיש בלו' וכבר ואשבל כטוקם גורא געמען ז' שטוח ווילוי בלו' געמען פראס ווילם ואדר, עורה היה כל אחר בנים כי הרים קראנו נ' לבו' שנכלע בון האסות, נקראים נבלו' ונשברה דו בלו' ואשבל כטוקם געמען פראס ווילם ז' ע''). אשבל שנשברה אח' בין האומות, וכל העגנון כטפרק על הסדר (טומאה ל' ע''). (12) ושפם: חטפים, שפם וויפס ולטפה (ח' ח') נקראים שפם וויפס ואדר, געמען הנגיד באח' המולכת ילדה את איזה ר' הו', ילדה את איזה ר' הו', מלפת שמה דיא אהוות שמה מעשה כי קירובתו ר' הו', ילדה את איזה ר' הו', שפער, כי איש דוד שפער עזן אדר דם, שם דיע'. (13) לקה' וזה הילך בסוף הילך נושא עיר' וויאו בין בלו', וליק' ייט' גינה לפלטס וויפס געמען ז' בלו' להרען כי סיד נושא מנהה איזו' סבוי לא שפם וויכר לסתה לסתה לסתה לסתה (פסק ט''). וכן ייחסם מג' עיר' להרען כי מבנתה אהוי לסתה ואורי' בנים ייט' ז' אהוי. וויחוים ז' והויא נקרוא אחר ר' כטוק שפם ואדר ר' כטוק אהוי (בראשית טט' ט''). ואחר' ייט' גינה נפלול ולי' שם בני בלה' שפחה רה' ייסוס אדר נבי רה' ז' ווילם, וכן המנג' בחוטש הפוקרים, והז' שטב מנהה עם דראכון ווילם, עכש' משלים הייסוס של חז' שטב האורה. (14) כי נושא מנהה אשריאל, לא שורה ב' נושא כי בנו' נושא מרדכי הדרה נגרא, לע' שם מנהה כטנג' כל החולות הנגידים

⁴⁾ Alle Erklärer verstehen hier unter den Dämonen (Num. 26, 42), der in der Aufzählung der Stämme immer auf Benjamin folgt und hier, wahrscheinlich seines Götzencultus wegen, nicht Dan, sondern pseudonym Acher genannt wird, dessen Name aber doch aus Acher in Jacobs Segen (Gen. 49, 19) kenntbar ist. Bertheau sieht in Ben Acher „den Sohn eines Andern“, dessen Namen verschwiegen werden soll, wie bei dem Acher des Elissa ben Abuja.

ביח שאון ובנחתה. (31) ומלכיאל הוא אבי ברוחות, וכורח הולך
חבר וחבר לפטל, וכורח הוא כטו רות^ט) והוא חלק אשר דסחוב בה דע
ר袖 אחו וטוכל בשמן גנול (בריטים לג' ב''). (32) שועה אהוחום, טט
אומרים של איש הוא ולא ישר בעני. (34) שמר הוא שומר (ה' ל'ב). (35)
ובכן הולם אחיו הוא אהוחום (שם), כי לעילם החומר הולם, ומוק הולם רוא חומר
אחד שומר לד' אח צופח ואח ומנע. (38) ובכני יתר, הוא יהרן ר' וא' ובנ'
בארה הוא יער^ט) (39) ובכני אריה על אל בני על אל ארחה וחניאל ורגדיא.

10

בלבד זה נס זה, אבל אם אופר בדר כדו' תחתה ננו') ה'יהו אופר חתח ק ברך
ואירועה ק חתח, אבל איטי ק מענינו טורה עלי'. ואל' הרונם אגשי נה
הנולדים בארץ. וככה שאופר בתרזה ואלה נני שוחה' (סמדר כ' ל'),
רא' ק האשה האחרת הוא ונולד לאחד שדרני אויה וזה בריעת האופר כאן
כى בתרעה הוהה ברכבתו בני שנדרון, וכברעה וגהני נולח את הארץ, ולעדן
ב' החוץ בברעת ועט מירור ק לעון, ואליישטען עם עסדרו, וגנו' ק אלישען,
ויהושע ק נה' הו' הה' ק ארכעטן כטיזיאו מסטרם. ואיטי צער הדקן בא
רב'ורא^ט הלאז שן קדרם קפיא דה' וכטרכחה ל' פלעוויז דוא' סאה והולחן שן
הו' רוזה למדר כל' אונן והו' כדר שלח' פלעה שאופר בנטה' שטח' הו' פול'ן^ט
כ' מיטס' שזרוזה יוזה'אל מבני גנלח ד' בחרות שדו' מעיקטן אה' החתח' בקומות
וירגנס. נסגדנער כאנער קפרש לאטם (סנהדרין צ'). ואלה ער'ה כ' שוחלה' השמי'
ברעה דוא' שלען ק ברעה כט' אופר לעון?) לשלט' הו' אמד' ואלה נבי'
שוחלה', עין מצפה' הערני, ולחק הו' עין), וטטחטה' הערני וט' אלשען ק
עסדרו זושען, (21) כי' ירדן ל��חה אה' טקקי'הס על' אגש' הסקס' ועכיזו
על'דים הנחים' וזרגנס, ואיטי אופר על' ואל' שטנו אה' רקען כטשרטס' כי' ערך' הו'
יסוף' קים' וחשענער': א' החחל עד' שטנודה' טרים, אבל אודם שטדרן בענין
דרוא' מט אה' רקע' ליט' מלואה לכל' שענין עטן וטוע ואוון' חתח' דזקאל'
(24) וכדו' טארה, ביא' של גורעה שמה שאהה, אונן' שארה, ווא' פונדק')

בענין אחרה. (25) ראנ' ורטף' וחולח' ווחה, ולעדן דט' כי' ביטעת' ה' הרוח
עד' שיזיאו מסטרם. (26) ואחוותם הם שדרונ'ם וער' טטחוחותם הם ב' יחאל
כגוניה'יה. ולטמוח' גערן, כלפי טורה הוהה' ליט' עד' שטעה' מען' דוא'
ער'הה ביזהטען (ט' ו') וכלפי טער' הה' שמ' גור. (29) ועל' ידי' נבי' טגעה',
ဖער'הו' היה' חילק' כי' מסעה' הו' ליט' הניגל' לעט' אטראט' פריך' נולח' כי' מעה'

1) Obse Copula.

ברא הבודא, richtiger, ברא הטרא.

9) Es ist dies eine aus den Targumim u. Midrasch zusammen gesetzte Paraphrase zu Ex. 18, 18, die in manchen orientalischen Synagogen an Pesach vor dem betreffenden Abschnitte aus der Tora vorgelesen wird, und befindet sich in den hands. Machazorim. Vgl. Zunz G. V., S. 80. — Beide Handschriften sind hier sehr corrupt; der Sinn ist aber doch durch das Targum verständlich. Die Gerippe, welche Ezechiel wieder lebendig gemacht haben sollte, sagt jene Paraphrase, waren die der Epraimiten, welche sich in der Zeitrechnung geirrt und vor der Erlösungszeit aus Egypten gezogen, von Feinden aber aufgerieben wurden. Ihre irrige Berechnung bestand darin, dass sie die Zeitdauer der Sklaverei von deren Verkündung an, bei dem Bunde zwischen den Opferstücken, gerechnet, während sie 90 Jahre später, von Isaaks Gehurt an gerechnet werden sollte.

¹⁾ So übersetzt auch Bertrand „Brunnen des Geldkumes“.

ובני הארץ הוא עלה. A. (ו)

כ. בבח אל הָז. A. 6.

*) B. אין לברות ebenso dunkel wie A.

כשהוא ארץ יזרה בון חרומות הגוים וקעה ארץ יזרה ובונין, והוא שאל פדרוסם לאן פרושם לסתה וככל ישראלי החזרו (ט' א') והוא שאל שסטס וכובן לא נזחיזים כן מירוח רוא עם שאר השכטים בשמונה לבאים ואע"פ שאל סגד נלה נטהל וחולון לא נלו עם שאר השכטים אגנס נלו עם ביטום יזרה וה שאלת הרכוב והגל לבכל בסעלם (ט' א') וזה שאמור הגבאי כי לא מתח על השכטים, אבל הטענו לנו כי כעה וראשון הרקל ארעה וכובן ואראזה נטהל, שלא גזע נטל מל אשור כ הקל וכבה בעינוי ללכיה אחר שוכטים הללו וכובן נטהל ורוחקים וזה מופאהם מפורה נלך הם וקצתו היורה, אבל עכשוו האחרון נבסוגנאנ' היכרבו עלהם טלה לחילוי רך הם עבר והרכן נלך וגיטים וונטל עם שט יזרה ובונין, ואוון ומול נטהל לפעם הוה יפה שוב הנבל אונחה חבר וכובודה מירון טורה החטש (דיאש' ט' י"ד) מן תרשיח הגוים ואARTH יזרה חוץ רך הם עובי היוזן נטהל ולן ואוח נבלם מאלון מענינים קדרות וברבר אווטי וגבק והרטל הבוים (שם), נזהור לנגן ראשון, והוליד ניד נא לעוז ואוח אחיהויר; ואחריו הדל לשררים, (8) וחרדים הוליד טן שלחו אוחם חותם, פחרונו בן שלחו אוחם חותם מן כערה נשי הוליד בנם דרכנה וומר, שלש נשים ראי ל, שלחו אוחם חותם ובעדר, ומוח כי הימני. (9) וולד טן חרש אשותו אה יוכב, ואוח אהחה, (11) ומטחותים אושא הוליד אה אכיבוטן (12) הוא בנה, שמר. יוש מומרים הוא אלעל, והכסים פרשו, וחרדים בה בינו, וולד טן חרש אשותו שנתקדשה הלהקה עטמי ולא עטמיה ממלאות על הסדר (ירושלמי במתוח פרק ח' הלכה נ'). (13) וכברעה וטמעם הם נני טבר. (14) ואחיו שבק נבי ברעה. (17) וככגעון ישבו, לשם הוא מושכים אלהי שאנדר להו לה הגיטים למעון. (29) וככגעון היה ייעאל בן נבוקן היה יערה ונברר (ט' ב') ובכגעון ישבו אב נבען עיאל זהה עיאל טן ל' ב' שנות עיאל אכאל (שם' ט' א') היה אבא טל נר ונר אב קש ואב אכבר בן אכאל כי אכבר וקשי אוחם וזה וזה שאמור בכחוב ואב גצאו אכבר בן נר דוד שאל ובה שאמור לשם וטמ קש כאל (שם' ט' א') רעל נר וקיא קש בשם אבוי אכאל כט שאי אסור ודוכבל בן שאולחיאל והו פרעה ק שאלחיאל. (27) וירשתו ואלה ובורין, בצעו נברה, טן שמות הילן של אלדוון זה שבקה' טרעיש את על לסן מסכדי את אלדוון ומרחים וזה בני ירחים (כדר' ט' ע'א). (29) ובכני עסק אחינו, טן שטן גראן

• 15

1) בוגר ישראלי החיהשו, כאשר פרטש. הנגלו לבעל כסullen אל כ. האסכים עם קורחה ונכון. 2) והישובים הראשונים, כולם שוכן בכיה ראשון ד' צערל ס' רנהו נס' מ' טבנ' באהחן בעידודו ישראלי והבריגת הולם

טשלמיות, שארטיות שם איש הוא ובנואר טשלמיות, שם אחר להם. (15) ובקבבש ר' רוא בקבוקה (נטופת יא ז'). חרש ונגלן בן בני החשוב בן עזיריק. ומן בני גלן בן דוחון, יש אופרים שכתה (נטופת יא טז) בריכה, וכורח (שם יא ז') כביר, (16) עובדריה בן שטעה רוא עכראן בן שטוע (שם) ואחריו הוא יושבה לטבעת. וכן הליביך, אשר ישבו בירושלים, שמעיה בן מריה, ובכנקר ומיתניה בן נמי אסף, ויעודריה בן בני יהוח, וכבריה בן בני אלקנה, היושב בחזאי נטופת, שודת על במלאה החשינה בית האלים, אלה שטו בירושלים (1) ובגרא אפריש ווי הילט מעביה שבתי וחבור על במלאה החשינה בית האלים, לדבאי את המשען בלב האור, ומתחיה בן מיהן ונגידר בן אסף ראש הרחלה הדרה לר' גלן (נטופת יא ז') שהוא היה מחייב להרהור רוחו לה' קראו כסחט, עכראן, פ' שטוע בן גלן בני יוחנן היה משנה ליהו, וכבן מפרש עסק מלכאון יישוב בירושלים, אבל בדורו הפט לא פריש עסק מלכאון אלא אסור אלה ישבו בירושלים (פסקוק לד). (17) והשוערים, שהיו בימי דוד עם נגדם היה בימי יעריא ושבו בירושלים, שלום ועקוב וטיטומן ואחנן, ושלום היה ראש עיליה, (18) ועוד הנה, ערד עכשוי בימי יעריא וזה ישבם בשער המפלך פורחה כשהיו אכחים דוח האול טעד כי רוא בצדח, כי כל מקום שאמרת לפני היא, איש אלא כבודה, וכן הוו נקדושים ב' שעירים לשער המורה כמו שאוסר רוכוב ובל הנגול טורה לשטלאה (דראה צ' ז') ושלום ועקוב וטיטומן ואחנן, ושלום זה היה הראש עליים שרווי מטרכום, שם היו אכחים שעירים בשער טורה של ארול טעד כי רוא שהו יהודים סכך לאלול טעד, וכוסו וסיבכ אלול מועד יונין (בדרבון א' ג') וזה לטמאחים לחי אכחים. (19) הקרחאים על במלאת העוכרה שומרה הספדים לאלה ואכחים היה לפנים בימי פנתום על מנהגה ה' שומרה הסבואה, שומר פחה אורל טעה, הספדים, מוחוז אורל טעד כוס אסף (יוחיאל טג') וזה קשו קריש המשכך. (20) וסינחנס בן אלעוז גניד היה עלייהם, מס' ושר היה עלייהם בסרבון, כי לפנים ה' עטוי, מאו וסוקט, מגאל וגנבר טמעשה, ומר וזרחן עיסודה לער. ואני יעור הקן מען כי שומר השורדים מובלת (2) ולא ספי חברה גורקה אלא לשום חירוף אסף וורת הליכר ולא רבנן כי גניד הוא מל' כס' שומר ביזורה ולגנד סטנו (ה' ב') וזה הוא אסף על כל הכותנים וגנורלים בגין פגנס גניד ביה האלים. (21) וכרייה בן שלמה יטה בימי דוד היה שער שומר עם שלם אבוי בהצער פחה אורל טעד, וזה שומר לטסה ופלג גנורל

¹⁾ Nach Nehemia 12, 20 sind aber die der Wohnort der Sanger ausserhalb Jerusalems.

²⁾ Diese Verlasterung, wie der Comm. den Ursprung der Sage neunt, wird aber denn doch in Jerusalem Horaioth c 3 und Beresch. Raha c. 80 mitgetheilt.

טורה לטמיון (כ' יז) כי בון בית המקדש של שלמה הוא זו פתחם הרבה רחבי רחוב נול וברוח צפונה ואכוי היה בכבודה בעניין (הכלה) הראשון. (טשלמיות בן קראן בן נמי אסף הא) שלם בן קראן בן אביכי בן קרת, שנאסר ונוי קרת אסף ואלקנה אבבאקח (שםות ל' ב') שמי נבדר על מלאת הגורה לסתות ניטשות, ואבגדות של אלל שלום עקוב היה בימי משה שערם סכוב למסכן. (22) כל הכהנים טוריים טוריים נשער הבן שני מתחים ושנים עשר המשחיתות שהו יוצבם מתחלה ביום דוד ולקט טיסחובם היה עכשוי כי סקדום קר חקינם ויסודות דוד וטומאול איש על החזרו וברשת שדו כלם מיטמנים כל שעה ומיטמנים ללבוהם ביה. באנונחם כמו במחנה לדור השער השער השער מוכנים, וכן בכסון המשנה שלא על אנטוניו הלוותו (סך ב' ז') והוא נסח על מנת שהוא לא היה בשער מתח שער. (23) והם ובניהם שטרם בימי עזרא. (24) לארכוב רוחות יתינו השוערים בימי עזרא כאשר היה בימי שלמה. (26) כי באסונה, מיטמנים וזה אל גנורו השוערים שלם עזבוק והלכו ואחנן לאו וזה וזה טבח המקדש. הם הלוים, ר' אלטס היה על הטחנות ועל כל אוצרות בית האלים. (27) והם על המשחית, עברב לבנור ובנקר לפאות. (28) וסבבים על כל היעבה, כמו שצבאיו (חמד' ס' ה' ס' ג') והלונות וזה שם וכוח עליהם חמשת הכלים. על כל העוכרה רטני והזון שאר כל עבורה החדר, כאשר שנינו בגנום לשלוח הכלים והחיאו טעם החשיבות ואליהם כל מוח כל נקי כי לי' וזה השוק או המזדב נסח של זוב (שם פ' ג' ס' ר'). (29) ביל' הקדרון, מתחיות וטרכחות קרי: כסחה בדק וטחה עשרונות הין כל שרה עיט המשחית הילג חזקתו הבלתי כל שרה אשן לסת מסדר ואעט' בסספור כי איאום ובסספור יוציאום, אה כל השוחה והנברות והגבלים כמו שאספור וכל הקרש והטורה וההרעה. (30) וטחההה בן שלם הוא היה על עיטה החנחות. (32) וכן בני הקהה سن אחיהם, הם הרכבים. על לחם המשערת, לילא לאשת. (33) ואלה המשוערים ראשין אבות לויים, ר' אסף וויק וויאן שאחד למלחה (סמן ו'). בלשוכות טטרים, טטרים, אין לנו עסדה אחרה כי אם לשדר ולבדר טמי הדשים גניהם וטיטרמים טטרם מסכל עבורה אחרה (מלל ו'). (34) אלה ראשין האבות, ישב הענק על שלם ועקוב וטיטרם שה ראשן על הרים (35) ובגניעון ישבו אביכי גניעון, לי' שרוד וטוק פעשה על כל מעשה האבותים בראשוניות גוניה בבל וספר עין היזובים ראשונים וטוק רבבוין לנו בתרול עתיה הפרשה וטיטר עיט של אלול וחדרו מתחו כי לטטס מיטר עזינו למילתו ביה' דוד אשר סכל איזורי וכמה שטור בענץ בראשון מצד אחרי. (44) בוכרו, נ' ליטתק. וזה אלל ואל שאמוד חכם (פסחים ס' ג').

בכונאה זהה מנגן שורה רוח ודורש שורה עליה הירק לנע כהר הנבלס ומ' כרכובא דרא עטלה לדגביה ומ' הוא וגמיסה למאך אה ורקל. יסור, תא הה גROL ושר על ענן השיר למלחו ולטסרו לאקי ולדרותון היזם. על עלטאות כהר הנבלס באומץ וחיק ניגול לנע מב, והזקוק ואכשאות הנרט הקטנו עטטט, אמתאותם סדרם עלותהו, והוא כנס עלמות לם (חולין ט' א') אומץ חקי הד וגעה נהלה.

• 16

7) ואחיה, שם הוא מחדל כטו שامر וומרה בן סלאם וכדי קרא רוש הראה יוזה לאסלה (הימה לא יי') שראו זהה מחלל בהרו לה קראו בשם, (28) בשרו טוים אל יום ישועה, מלוח טרים עד סוף העולם. (11) דרשו ה' ועו, ארך עמו.

1

(6) ומטשכנים, והה לו לומר ומטשן אל מזגן, אלא זו חסר וזה שורתה נורשתה [כמ' שפטו רעלעה (ב' מט'). (7) לקחיחת מ' הנוה, ט' רכח טן ביה אבד. טן אחור הצען, והה רעה בחרון אה צאון רוחת העם. (10) ולומדים אשר צוית שופטים על עם' ישראל לא עשוין נפלאות עם אחד מכם כמ' שעשוין עך לדבעו איביך לפניך. (16) כי הביאתני עדר הלים, שאטה לה מלכות, מי אמי כי אתה מלך. (17) וחוקטן ואוח בעיניך אלהים, לחוץ לך לגדך מלכות אלא דברה על ביתך עברך לטרחוך, שם כי אחריך יארך מלכים. (18) ואלו ראיותני כתווי האדם הטעלה ה' אלהים, שהרי נזון לך לברך ענלה ומולכת כבאות חרוז ביה האדם, שמנצג נבי האדם כשלקק'ה נזון לך גונולה טסקק מזרען, ואלך קראותי הה ד' לא כל שן עכשי' שוכרת על ביה ענכן לטרחוך שלא טסק המלכות מזרען, (18) שם יוסיה עוד דוד אליך, ומה אוסף לך לדבר אלך, כי כבודך אתה עורה עם עבדך, וככש ק דבר הבקאה ואזה חרוז האדם ר' האלדים (ש' ז' יט'), תפסה רוא ואמרך, לחוץ לך נזהלה ובבד לונץ עד עולם לא עשוין עם שום אדם כאשר עשה עשה, לך אומר, (19) עשיה אח כל הנדרולה הוואה, כי אני לא היינו סכד שעון לעאת.

ג

1) נח ובנויה, נח הוה עיר המלוכה, ונגודה עירם שפכויהה זו
מונח האסיה כטראקה (שבי' ח') ט' ס' מ' האחוות שאן למד סידר כט' מסחה
(ויה)קלול כ' ח' י' סכיה וטבלקה (נחום ב' יא) וטבר-ילולו (טשל' ב' כה')
סמכ כלע (ס' א' ג'), והוא נח לטבער. דאמה ז' גונלה שרוא אס המלכות
ודואש העידן. 3) להעיב ירו, להעיב געיבים שרואו הארץ בחוקו לקרו סס

אל��דר ר' : : : שכונת חוק טרי (בראשית כ' א') ושם העורים והותחים שאנדר בסך א' (ש' ה') כי עשו עלי נחשת ובקעום נאטעו המלכות לזכיר השכונה וזה קריון ספרי) כאן שכע אלחיך ואחר זבח השכונה (פרק רורא' ס' לו). וכאן העיר בן הסלווא חומה חרשה מאכני גות. וויאכ ייחיה אח שאר העיר, חומה סוכה טסטע והחה פעריה, ואם חחמה על החוויה האבנין, הרה הוא אומר בעווע הוויו אח האבנין (נחודה ג' ל"ד) וחכמים פירשו אפלן מוניע ווחנאה פירס דן (מג'רנון מלט) ווחמיו הרא טה ענן ראש אצל ספפו, וועוד וויבחוב לא החוויה כל נשבת. 13) בפנס דטמיס כלטור נפצע היה בגאנט לבן החות (שאנדר דוד) סי' ישקנ' סי', וחכמים פירשו לענן הלהוט טאנט נאש קא מבעיא זיה וככא קא צ' עכ' ואוט לענן המקרה. 14) טן: הצעלה בישנאין, שדי' קירזס זי' בדור נינד האזים הבעריס וגבוניס אכבי ער האשלטה דיא בא, שלא דען הילזו נינד היידער. 15) סן קבצאל, ערד, שאנדר קבצאי: עזרה (ההשע ט' ל'א). שני אריאל מואבר, היכדים פירשו שלא הגיז כטחו או בכיה ראשון ולא באכיא שי כספוש על מואבר (ביבון ייח') אבל לעין גבורה החוכם שמכבוז שוויזה גנדול רוא האיך קיל אורם הילוט עם בא' איהו הדיך מן ומוחדרן מן הנהי' שליל יעוקע עליו מז הדודים אבל הוא הילטה לדרילן וקוץ' ורטן, גם בחוץ הבוד עלי אידי אוחד חומה הדא נקם שר שאטעי כל לעזר ולהשדר מספני, ואיל הדה חומיסו הוה הדריך זימה עכשדי רוחה ייחר בזים הקור ובזים השלג שאן אורם יכול להזיאין זיו חוצה וזיאן זאנדר מספני ורטן, וחכמים פדרשו חבור גנד' דבררא ונוח ובל' (רכבתה ג'). 16) ואל השיטה לא בא, שאטע חשב גבורה כת דעלשה ובבדורות אל

ש'ר

(33) ולעדור בלא לבולב, כמו לעור, ויר ודרא חרנוטו (אטמא כ')

ב'ג

(13) לא אתחם, לא היזבב אתה בסקרוריהם לשליך פרך ה' אלהינו
ובבנו. (18) זכריהו ג', יבראו שם רוא כטו בפי (ר' ר' בר' בר' (22) כסא

גָּרְתִּים סְפַר, es sollte wohl heißen. Benennung.

* לְבָרֶר, ist entweder = מִלְחָמָה, wie der Comm. u. andere Erklären sagen, oder = הַרְעָם, wie eine Heerde zusammenhalten. Das syr. נָגָר des T. zu הַרְעָם aber ist blos als Beispiel für den Wechsel von : und 7, nicht als Beleg für den eigentlichen Wortsinn zu nehmen, denn נָגָר heisst = dem hebr. נָגֵר zerstreuen, während hier doch das gerade Gegenteil, da Zusammenhalten zu verstehen ist.

הוא אומר וזה מוכיח הרבה חסומים ררי שיש מאוחר.³

ב

ב) רם לרבות שפכחים, עזעה והקנה במלוחות, וכן ריבת שץ' כחור וגעל
בוח הרובב. (14) והנה בענין מלוחות וחומרי גלם מלחים ועורי ריבת. במלבד צדוליטי
הפרט שורה תחומי סעדרון וסידיליה לשפטים (ראה פמ"ק ר' הלהה ב'). (15)

४

(2) ויאסף את כל שרי ישראל, והקח חילק והבכים הלאם ל' החלק
מן שודלkom משה בסדרן שאומר והזהה הקרכ אליך את ארון אהיך (שמות כ' ג')
(3) והגין והם (?) חילק ל' חילק משה ואחריו ובמי הוהים במווחה כו' הנ' גת
חוזה לאול מועד. משה לדברות ואחרון לקרבתו, שניהם לדם מי קורח לרום
הה היא עכוורתם כל כל' וקורש אשר נאהל בעוד הארון והשלוח' ומונחה
מכובחת, שלשותם לדם בני נישן בערך ועכורותם והריעות והקלעים, רכבעים לדם
ני טהור בזקן עוכדרם הקרשת וועודרם האונטים, כרך תניין ק' נסיעון
אוול מועד אמרע נאשער ייזק ישע, כט' כן חילק דוד לבאן (ע' במד' ג').
(4) ויטטרו ווילט סב' שלשים עשה ועעה, אלל ולוים, כט' לם' זט' כט'
אאסטור וכטם (חמד כ') בכ' סקוטו נקרא רבינוים לם זה אוור דם שאלל
בגנס לם זט' זט' חילק ל' חילק כט' לשודר רמוכת דם כ' טשרחה מוד'
טשרחים לם בשירוי העוזה לשוחות ולופשות וטשייעים לבגנס נאשער חטב וחתט
טפחה ווילקו הנטיגים סייד' ווילט טפשליטים (הה' לה' יא') גם אם אין טפשליט
טפשליטים וטשייעים בחדות קרב ונורעים וטשרו ורגל' זט' זט' וטשייעם וטפשליט שאלל

²⁾ Ibid.: Projek. c. 2.; 83 Mid. § 19

⁷⁾ Ibid. Sebachim 116.

ט הערכות והשתלים. וכשהואל (ט' ח' ג') לה השיב, כי פעם אחרה הרצין
וגבריהם אנשי הרשות. 4) אף רכב ושבעתה אלפים פרשים, וכשהואל
כחב אלף ושבע מאות פרשים, כ' מליחות רוז, כאשרה השיב גניעים ובבירות
างש המרכז נסחאת השב. 10) וכל קל', והב וכטף ונחחה, שלא כזו
כאשר מפזרת (ט' אטואל ב' ח' י'). 17) הכרחי והעלוי, טנהרין שכוריות
דבידים וטולאלין לדובדים, כאשר פרשו חקמים (כרכתה ר'), והווען ב' עוואל
תרם פטחים יג' ג' זיאן.

.B'

4) אח סדרויהם, מודרמן. ער המפשעה, כתם כי כפצע (ט' א' ב').
 כפעם שליא פגע באהה (וכשומא-ה) ער שחויזם (ש' ב' י' ד') מוקם החון.
 18) הנה אמר שכעת אלאים רכב ובמושאל אומר שכוח רכב (ש' ב' י' ח'), אלה רמותחרים, ולחלשים לא הוכיר.

8

1) לעצ' צאת הסלבים, הוא ניסן. (2) וחמי על ראש דוד, בעשרה יוצב במסמ' הזכר חלי למעלת מאשׁ ססמה. (3) וישראל בסגורה בסכור שנותן מגנה. וכחורי צי הכהרול, רצעם ומפל נשבחים בעובדן והקשי ובמלון היה שוקע עטוחוים נועזון בחומר כתם קם ובונה סכת רימסיאות. (וכוסאוב ונדוד) שני נבלום (ש' ח' ב') שנוי גורלו, שני חלקים היה סטה והתחל האחר היה מזרע, כמה ויפל חבל מגנזה (הושע ז').

4

1) (יעיר שרטון על ירושה) וכשומאל כתוב חסוך אף הוא' להרתו כישראל
 (שנ' כד א') לפי שום שם לרעב לוד' רעכ' בארכן על אדמות הנבענים (שנ' כ'א)
 תועד הרה אטו על הפסירה הגדה. שרטון רוא כל משלוי דוד, ואנו אמר
 שמן בסמך לפי מרוגדו לאבלטום לבוא על פיגיש דוד. 5) את ספר ספקדר,
 שמר של ספריה. (ויהי כל ישראל) כשבומאל כתוב ווחיל כל ישראל (שנ' כד ט')
 לפי אחמש כthon בנקה בשכל שני תנכין ולא ורנו ליאוב¹). אלין אלפים
 וסאה אלין לאean, ולשם (שנ' כד ט') שמנה מאות אלין, אל ב' כחוכם
 המבוחחים וה אח זה, והללו' ג' מאות אלף טה טיבן, סכערו ובתוכם החלש
 ביניהם ובמי ישראל למספרם ראש האבות שורי האלים והסאות וחומרדים
 המושרים אח רבין' כל דבר המולקו בדבאה והוועת הרש בהרשות כל הרש
 השגה המולקה' אהיך עשרים וארבעה אלף (הר' ג' א') מלפר סמסוח על

¹⁾ Midr. Sam. c. 80

ונעקבן לחו"א והרבנים לאחזרם על סכון בישע המעה. — וזה פרחון והסתלה אשר רקן רוד המך עלי השלים הוא גוזיק הבן ואחיזתך וראשי האכות לבנים הלויים, ואלו ר' המהלקה, המכלה הקדשה המתני איהן הפסנוגים כל דבר המבכה מוכב הקטנה ומוכב העלה וכל שורה פנס עריכת לחם ולשת ועשות ואפיו והרלה הקטנה והותבען עבדה ים הכהרים שאר עניות והפסנוגים על הסור להס "ב' אל", המכלה הקדשה השנייה הם והמשרתים לרבר מנהת העלה פלשטו שלוחות ופלחות לדורותינו קרכיבים ולהבאי הקרןנה לד' הנסיגים, כי מקלה ואל' טבוחה נהוגה לעין סדרו הדקה והבגדה משבות עירובים, אבל כל דברים אהבת החשמש תלום וטוענן בין בזבואה ובבלם והבגדה וגקי העורה וסדר כל דבר כאשר נאסר לפתחה ועל ים הכל מנה והלויים ימי אלה. המכלה הקדשה השלשה דם הלום והמשתרים בدل' שיר ודם ר' אלפנס והלוי ימי ב' אלפנס והפסנוגים למגנס בחשופיש נאשר הוכננו למלאה, והמכלה הקדשה ריבכיתה דם השערם והם ר' אלפנס, חסן, חסן ר' המכלה הקדשה ואשת אלפנס שפעם וחטרם. על כל אהת ואחת פלאל ר' המכלה הקדשה והייתה כ"ד משמרות והוא ר' משמרות נאים אל הקשל'נים המשוו חזוואין ביום הששי האריה, ואלו ר' משמרות משמרת הרכבים משמרת הלוים מאחריו הרכבים וסוקנים סדר לכל ונבר העורה ומשמרת תשורתם משמרת החערם ובודם אמר בא' רשותה עס' וחוא' השחתה (זה' ב' ג') ואחרdem בחזרות לבוא לשכעה וויסם מעה אל עה (זה' א' ט' כ''), וכשנה היהה לכל ר' משמרות האלו שחי שבכעה וב' משמרות גבורות משמרות סרג'יס ולויים שמרות הרכבים והעורה זיו חמש טאות איש ועל כל חמש טאות אש אחר ראש עלהם כדי שזו על י' אלפנס כבנ' כ"ד ראשיהם עליהם וכן על ר' אלפנס המשתרים כ"ד ואשדיהם עליהם אך י' אלפנס השערם נים יהיו מפשחתה ס' ח' שכעה דבנה (ח' ט) נהוגים שהו כלם שם ומתקבצם אל הסקרש ואלה דם המכלהות ס' מ' ומקראותם נון נהור אחור הדרב הוּה מנבי קהה ומדרי נאש' נשלטם מלך ר' יונה גום והקדים אנשין קפחים בראש הדרב הדה והדרע י' בתם מלחה נון מהליש וזביע, דרכחכ' הוּה יהוד רדאש (סוק' ט' ו') ואמר נבי נשות שבאל הראש, והוּה נבי אללור רחבה הראש (סוק' ט' ו') יהואל הילש ויקשר רכבי' (סוק' י''), וזה הראש והשני והשלישי ירע' בגין חון המשמרות כנאר אמר לפתח אבוח הראש לענטה אחורי הקון (כ' ל'). וגום חון שטה אללטם שפחים ושותרים ר' אלפנס תשורתם. גם לא נבר מ' ט' מספר נאש' לא ובר מספר הרכבים בטורה בעיה שניא מספר מי' ישראל על י' טאה ואללו רברוב נירובית סואב, ואשר ובר נבר הוה ר' ואה קיקן לכל כד' משמרות ראשון מני טלית' ובקע' עד סוף המשמרות, כרכחכ' (כ' ג') ור' ג' בטורול ורואשון לחורב לוייה העש, המכלה הקדשה האלה השיטים הרם סוף אללו ר' אחיזתך, והה' והראשון על חיקון ומולקם הוו רטכל' וווקק אחיזתך ורכיב' (כ' ג')

כי נטחן ניכאים וכמספר יציראים (וד"א ט' כ"ח) וכל משלמות המשוררים וככל משלמות השערים, ור' משמרות הלו' היו משמשם בכל שמה שבחע לבר' נ' רגלים כORTHOGONIN הרהם (סוכה נ' ע' ב') בבשלה פרקים בשנה והוא כל המשמרות שוח באיסורי והרגלים וכהלק לחם הנפש. ומפני דברם והל' פ"ז בסדרות חכמים וכסדר היבלוות שבאי אלטיזי רב סעריה גאנך מספריו הישיבת, כאשר אמרם כל מילוטה דוד נחש הוויל בבשלה בהתקן משמרות כוונה והוא כל המשמרות שוח איסורי והראוה כאטומם (וד"א ט' כ"ב) סדר אחר הילויים טבן בשלה שלשים שנה ומעלה שלשים ומשמנה אל-ל', (ד' ג' לעצם על טלאביה ה', ביד אל-ף, ושוטרים ושוטרים' ו' אלפים, ט' ור' אלפים שעורים, ור' אלפים טהליים לה', וחור עשה ביד טהרות כווניה, מכני אלעור יי' ומפני אחתרן ה' (כ"ד ר'), חור עשה ט הילים ביד ומכני אפק הימן וויחון ביד שומרם על הרוק והמשוררים נבלים וככוניה, ואחרם לנו' אפק כדור שוקם ונינה ואשראה אל', אפק על, ז' אפק הנבא על ידי רשלק (כ"ג כ') ור' לירחון בני יירחון גנילדו ומי שעשו והשיבו וסחחו טהרה (כ"ג נ') והלא אינם אלא חמוץ, וה שמי עבוי בכטמי אסוט' ר' עשר, ומפני הימן רם י' ד' ביד משמרות למשוררים, ומשמרות החטועים כ'ר', מכני טפלתוין ובורדנו ועכבר ארום אהדרם למורה הדלים ששה לאשנה ולום אמרעה מבנה ליום ררכעה ואופספס שניהם לפוכר לטבר ערוכה למסלה שנות נפרט (כ'ו, יי' ר' ח'ו') ו' לכל רות, הרי ביד' משמרות, וחור וחלק את כל ישראל ביד משמרות, שאון הקרבן קבר בקשר עד שדו' שם בגדים ליום וושאלים והזהה כל אחד ואחת מהחולות ביד' ואשים עליהם ישכים במקרא ולם ראש וראש וראש עמו בכל שבע וחכע ה' טאות עסורים לפובי כאשר עליה החשכה ליל' אל-ף כאשר נגמר בעורו המולד לארם בנית, והקרואים ייננו רעם לדוש ולחור ברכחה ובכני לאשרום ויאדו עיניהם כי הדבר חמור שמוד אויר מום נלום הארץ, ודברם ליל' שאני שנה ואומר לא ייאל' אני אומר ולא כמושדר וממר, וכיד כל עזעה ולסכמה סעם (?) אפס דברים קביעים במספר, דרישם בהנה מללה שמר, מנודה שוה מקל וחומר, גז'ן וח' צער ורוח פיז'ר, ברוח מחלף בשארו עשרה פספסים³ וסכר לרוסא אשר נילע בעשיהן שמר, והוא סכר לנו' יהודת ואיסטר, ופסחים חקכל' איז וחומר, אשר הלבינוו ודרשו כקטורת מעלה עשן ומתחמר, ועודן ביד סעריה (חקוך) שייזו אסור בכית שומר לשול עשרה שנה נאסר בכית המלט⁴ והעתיק מספר הרשבה וחודש דברם שלא שמעה און ואין אחריו

¹⁾ Berech. rabba c. 94.

¹⁰ שער מסתיר, כברקרים טפי ארי אשר הגלה במר. B. (69) 2. 1. Nachmod.

^(*) So zitiert auch diese Stelle M. Taku (Ozar Nechman 2, 69). In der הארץ ענין אסור בכח שומר כנ' שנין עמר בכח' המלים haftirung Saadia's wird nirgends berichtet; Abraham Daud sagt nur, er habe sich

¹⁾ S. oben 1, 36.

⁷⁾ In A. ist wegen Rasur diese Stelle nicht lesbar. B. hat noch unverständlicher: וְלֹחֶת וַיָּבֹא יְהוָה כִּמֵּן־רַב־שָׁלֹשׁ וּבְנֵי וְעִירָה הַשָּׁמֶן

ומן יאנל אדרן האריך כל להזאת שבאלן בן גרשום בן משה במשה ובור, והשיבו
סלה ואמור ^ז ה' ב' נשותם עטמו אלא מכני בסו כל האחים שגראיטס
על שם אגדה ^ח קון שהוא עיקר היחס, כמו והוא כי אלער הרכה בראש (^ט)
וינו אלן בניו וכון כלם לא היו בגדם ביס ווד כל סכני בגדם וזה
ונטו עק ב' רוח (^י ירושע כ' ב') אונט אלן בן כרמי ק' וברוי ק' וורה (^ט י' א')
והבאים פרשו שהוא מלכה הוא שכאל יהונתן בן משה (שפטים י' ח') ולמה
נקרא שם שכוא ^ט שב אלל כל לו ובין שראה דוד שפטונו גובג על בוחר
טען על האחותה ש' ושבאלן בן גרשום בן משה גנד על האחותה (בבא בררא
דרכ' ק') אבל לפדרה הסקראות כל סדר רבי היטס והקל על הסדר הזה שבני
בנש נקראים על שם איביהם הוקן. וזה משליקת המשוררים והוא השילשת רע
יכ' דוד ובר אורחן וצביו שלשה נשיים והם אף זכרם וירוחם ודים נקאים
סכני לו שנארט ביד דוד ושור הונבא לעונזה לנבי אפיק והם יירוחן וגנאים
בכוננותם נבלכים וכטולים ודי טפערם אנסי מלאה לעוניהם (כח' א') וחיקם
אלא ^ט נבאים כד' משפטות, ואלה ב' נ' נשיים והאריך אף סועג גרשום והצעי
הימן מושע קרת השילshi ייזחן וזה אינן האחדה כי יש לו ב' שמות וזה טרע
טררי, וזה נני אפיק ד' והם זכר ווקם ונבדה ואשריאל כבחב לנבי אפיק בדור
חויפ ונגהנה ואשר אלה כי אפיק על ד' אפיק (כח' ב') או כי יהונתן י' גולדז
ויר וטעו השבויו וטהרוו ששה, ואעפ' שאינט לאלה כבשה, טונה שמע
שורדה כבמי איטו וזה רשות מוכן ליהפרק שעשה רשות (חקלה). וזה נני
הימן לד' בקדנו גו יון והאלות להזון בנימן ארבעה עשר (כח' ה'). אלה כד'
כני אפיק ווים וירוחן והרכקו על כל אחד ואחר טאל גבשאים והלודרים בינו
אפיק חלודרים לנדדים וויעם י' א' וכבר כל אחר רשות דוא ובני ואחרו עטס
ערשר גם הרוכקו עליים על כל ראש וראש עם חולדיין קיד' שהה כלל שמר
עם י' ב' איש ראש חולדיין וועז קס' אש. כלל כל המשוררים בלבד ר' ר' רשות
ר' אלפים כרכוב ד' אלפים מהללים לה (כח' ה') וזה עליים כד' ראש וקן
לכל ר' משליקת הללו סביגים ולוט משוררים ווערים זו על כל אחת ואחת כד'
ראשים (אשר הרבה בין ר' אלפים מאה' וחמשים איש), מודם ווא כד' ראש
שלמדים) חלודרים נבי אפיק והם וחוזן ומאותם וכבר הלודרים מלדי שר
להזון כלם תלמידים ומילדים רפ' איש כרכוב וזה טפערם עם אוזדים מלדי
שיר לה' כל הבכין טאים שמנים ומשנה (כח' ג') וכחוב אהורי ופלול ערלוות
শפה ר' יענעם בקון בוגר סבן עם חילדי הרוע י' ופלול גורלוות על אלה רפ' ג'
איש מכךיים החדרים להלק הנילדדים אלה על כד' טפערם מ' י' איש להזון
ונם רם מבנים על שאר העם ולבן הפלול גורלוות עלדים ואורה זעם זהה להראש
הרראש וראש העז לזרחה ובולם בוגרל, ואשר אמר דוד טפערם עם אוזדים רם
כ' ג' דשאים נבי אפיק זעם יהונתן וזה בטפערם של אלה המבינים עם אוזדים

המ רעים וחלודרים היה כלם רפה' איש והוא כל גראיטס מ' י' ג'
איש כט' שהוכר בכון בני ואחו י' וויהרנו חזון ורעה ובמי אלל תלמידים כט'
שאמר בישעה אהיה שאר שוב בך' (^ט שעה י' ג') שם חולדיין, ואחו גם
רעני כט' כי אנשי אמתו (^ט בראותה י' ח'), מילכת אללה התשוררים
הו בנטיחותם מטלבים בכל שיר ברכיה' בכתוב כל אלה על דוד אגדם בשוד
כח ה' בנטיחותם נכלם וכנורחה לעכורת בית האחים על י' רפה' איש דוחן
וירם (^ט י' ח'), היה מרג' שטחורה ומשוררים שטהחולת כתן גמלן העולה
על הסוכה וזה מוחלום כשיר ווונכילים אח'יו היו מוחלים בחגורה, וסדר
הטאה את ק' על החסיד אללא ק' הו אומר עטס ל' י' לפק ודקן עידן על
החק ומשוררים מ' י' כ' ברגים עטמים על שלוח הולבטים וכ' החזירות בדם,
חקע והריעו וחקע באו עטמו אצלנו אורה אודר ביטן ואחר טמאלי, שרה
לפק גני ווון כסוריון ודקש ק' אורה בצל' וויהר הולבם כשר, גנען לריך
חקע והשתחוה כל העם, על כל מרכז ופרק קשעה על כל קפעה השתחוה (ח' כט'
פרק ו') וכן הוא אומר ובעה הוהל העולה והקל ש' ה' וועל זיך קל דוד (ר' רפה'
כט' ^ט י' ב') באוון כל השדר שעשה דוד וויל הרים שטוחרים ובעה הוהל דוחלט
העליה על המטבח ולסדר האכרים והחלה למקע לב אל אשר נטנא שם וויל העוד
על רגלי כרכוב וכרכובים על טפערם עטמים (^ט רפה' י' ו'), וטפערם מושה וקרון
כרכו והשתחוה המלך וכל אשר עט כרכוב וכרכוב לערלוות בערר ומלך כל הרכבים
אוח ומשתחוה (רפה' כט' ^ט י' כט') וזה סדר עטחון וטפערם, וכל ר' משליקת וט'
ל' אל' וויהם ו' אלפים שטוחרים וטפערם כלם לה' אל' רפה' רפה' הולבם
סקן שליחים שנין מושעה וויל טפערם לנגלוחם למברם שליחים שטחן אל' ('ה' א'
כט' ב') וואלה ר' משליקת זו ר' טפערם שטוחה כל' שביע שביב, שטוחה
האותה לבריגים נבי אהרן וטפערם השניה לוט נבי שטה וטפערם וב' הטפערם
בני אפיק והם וירוחן ובגאים וטפערם דר' שערם נבי קה, ואלה ר' טפערם
דו טפערם בשבע עיר י' שמי וויל אל' יזאים וזה באים אהדרם ר' טפערם
אותה ר' כרכוב טהרה כלהה הוה וויל הוהל תלהג, וב' טפערם בנהה הוה טפערם כל
אותה ואותה שט' שבחות לבר' ווילם של הטפערם שות כרכוב אין לשדר
לטוליקו (רפה' ה' י' א') וויאדר שטוליקו נורלוות על רפה' איש שטס כט' נבי
ובגאים וכרכ' חולודרים ווילם עטלם הפלל רולוות כט' על נבי אהרן וויל
בני שטה כט' ווים וראים וגנדים על ג' אלפים שטען כהו ו' ר' אל' איש כלל
טפערם וטפער והה ראש גמלן על י' איש ו' ואיש בו ראים על ג' אל' איש שדר
וישדר, וכל המשמר גראיטס ר' י' ג' עם ג' אל' י' קס' ואיל אללה גראיטס
והתולדדים שטס ר' אל' י' זעם על טפערם וטפערם וטפערם אוטם וטפערם אוטם
וטערים של שיר כי הם וזה מלמד שט' ל' וויל ג' ר' דט נורלוות כרכ' להלום
על הטפערם כרכוב ופל' גורלוות טפערם לעטס כרכם גנול סבן עם חילדי
(כח' ח'). ואחרון סטם הטפערם הטפערם הראושונה היא י' יוסי סכני אפיק
וכרכוב וויא גנול הראושן לאטם ליקוף (^ט י' ט') עם אחד שם רעה
ונכ' שטס ת'לדייו וזה שט' עטס הוה גנול רג'ן דט ראשע על כד' טפערם

של משוררים זה יסיף הרא רשות על של טולקהה זהה וכוק אהו גולדים על כל אהוי הראים, וראת השופר העשוי גולדין סבני יוזון הווא איתון כוכוב גולדון העשוי הווא אהוי ווינו (כה' ט') והמשפר בג' הווא זורה מנגנין אף כוכוב החלש ובור בזוי ואוחז שנס עשר (כה' ג') הויא לעריו כוכוב החלש לשערם לשער נדי ואוחז שנס עשר (כה' יא) וכן כלם כאשר מוחים על הכרור עד חט מלתקה המשוררת. וזה מחלקה דר' של שערם, מס' בראשיה למולקה לשערם לרודום שלמהונן קראו מן בני אסף (כ' א') וחויה הווא כי כל ירושם כי אסף מן בני גרשום הדין, ולא היה בראשי השוערים אשר מושע נעשים כי כלם הי מושע קרחן כי צורן כי קחתן ליל מושע מרוי, כוכוב למחזות לשערם ללחחים, ולחשהן כי מחר (כ' י') והשלם הרבר ואסף אלה מחלקו השוערים עירובנה שומר רספין לאול (הה' ט' יט), ואס יודה הוברן כי לפה וזה שלמהונן כי קראו מן בני אסף, ומזה פרהון, מטורני כי אסף הווא בראשי השוערים אשר מושע נעשים כי כלם אווז, כי קרחן לאן גרשום קלי, כי הפלג האורה כרכות כי נפקם אחר יקרה אווז אנטקי גאנטס ושולם כי קראו כי אנטקן כי קרחן רוח ואוחז לכתיב אנטק והקרחים על כלאנט עירובנה שומר רספין לאול (הה' ט' יט) וזה שלמהונן כי קראו והוא שולם כי קרא ווא ראי ליל שערם הווא כרכוב נחלהן ואדר והשולם ולטם עזוב ומלון אהיתון ואחריהם שלם רוחאש (ט' יי') וזה שלם גזרא העה שלמהונן כי קרא כי אסף, וזה אסף הווא אנטקוניג בגרקה כבדר הווטם אנטקן כי קרחן נפקם ושולם כי קרא וגס בורחה נקרא שמו אנטקוניג כרכוב וכי קרח אסף ואלענה ואיכיאסף (שנות' ו' כד'), וזה אסף כי גרשום כי קרח כרכוב ואוחז אסף העיד על ייסן רוחם המשורר כי קחתן כרכוב ואוחז אסף העיד על בט שוף כי ברכיז (הה' יי' יט) וזה אסף דהו שער כרכוב ושולם כי קראו כי אנטק כי קרח (ט' יט) וזה אסף דהו לא נ' שנות אסף אנטקוניג אנטק כט שלם שלמהוניג עירק השם אסף געשה טערק שלם משיטו כארס אסף שלמהונן כי קרא כי נמי אסף. נשוב אל פתרן מחלקה השוערים, רע כי נאשר זיך שבי בדרון הנזר נזכר ואשר לא בוצר שמותם ק'יא נשיים דם ואוצר בכללים לאלה מחלקות השוערים לעסית אהודה לשחת בעבה ה', והרי לא סכימט, סכימט ווינו ה'ם י' כרכוב ולטלהונן בנים וברות והבר כרכוב העשוי וכרכוב הצלש אוניגאל הרבעי עילם החמיש יוזון והשי אלרעהני השביעי (כ' ב') וטלהונן אוניגאל רוי ה'. עירר אודם עם גני ועם ערלו ס'כ' כרכוב כל אלה בכני עירר אודם הסה ובנדם ואחריהם איש חיל נכח על נזונה שיטים לעמד ארום (כ' ח'), וחכטס פרשכט כל אלה סבני גני ווינו זי' שנאמך עטלן השפטין כי כרכוב אלודם (כ' ה') זי' חסונ וו' כלהוה שליחו ששה ששה כרכוב אחר (רכות ס'כ'). גם לטלהונן חולדים וולדים לנווי ווינס תי' כרכוב ולטלהונן מיט ואחרים כי חיל זמנה עשר (כ' ט'). ולחשהן יג' נמי ווינס כרכוב כל גיט ואחריהם לחשה זמנה עשר (כ' יא) לא הובד כלום כי כל אלה כלם ק'יא אש בסכלן אלה וויר ה' נשיים וגידיים בנטשיירם נשכחות, חלחלה טעלסן הירוטי כי עירר אודם שיפס ווופה הר ה', והיה בעל' שען הווורה טעלסן נבצב

¹⁴ שהן בימי דוד יוכן מעשה כולם B. besser

יש מהו. ולמה כתבת, גם על מעשה החכזהן. וכל מושורה, כל כל רצ' אלה הניתנת וგוכסיהם והחסכמים. וסדרה לכל רדר והיכש הסלה המפושת והאט' אט' פושט. וזה כי אלפים שעוז שנותר שופטים והוא בן נני יוצר אף שבדע' מהוות ומם נני תברת אלפים ושען פאהו ומם עוזיאל וכוק בעדים חלום שמי אלפים ג' אל' בדורות לנו לconi דודאל ואבמי עוצם כהן ה'.

·17·

(ג) להרים קרו, ככלمر הוא היה הראש ומושרים נקל רם בחרואחה
בכגלחים שאמר וסדים קל נחנערה וגטלהוק וככל השד (ורה' ה').
ש אומרים לדרים פון ישראל. חוויה הטלך, שחיה מראה לו בגיאות טעמי
צבר גבויו.

• 2

8) אמור שזכר סון בני פרץ הראש ולא בדור שטן, כי אמור כי
ובעםם קוראל אמור היה כן כי פרץ היה שומר בוחש הרשות וידע היה
אשר גונד על הכל ולש אומרים היה כן כי פרץ וויל שבעם היה ראש על כל
סוס היה שומר על יתבעם בחזרה והראשון פגוי כבוכד המפל, וחולל לחם מה
בכל חוש והרשות הו' בראשים כי הרטם לנו מה שיבעם וכן שטן ואומר אני
חווז שאמור. 19) ועל שבתי ישראל לרואובני נגיד אליעזר בן וכרי,
ובכ' גוריים פרש מלך שכם משפט ומחלוקת כד' אלף משטריה אותה לעמיה
טסכל ואחות למעמר רבתה, שאין ודקך כשר עד שיזו שם ברגים גם ושורדים
עליה ול' החשון הכהנה והזענאה והרש בחרש עלה' ול' החשון של כי טסכל
טשווות והרש ותודע (טפעחו) ורש בכחן חולק בטהרלוק העשירים וארבע טשווות
על' בעדרות ול' וכל' קלקם והרחים חלה' לעולם ורש בחרש ואנשי טשדר רבתה ב'
טמקראש וב' גוריום בן חורום לעילם, והויז דתגין דוחם (טכוונה ק'א) והחלמדות
אל' ברשות ל' ים, ואספרק על' מונגי סיל', וכלו', טסקגן רטלאו, כל' דרכ'
טוחלוקו וזיא השומבה דיריה ומוחלוקה הראל אשר הן כד' מותן ש' אל'
חכחים בטיטוטו של מלך רטה' אל' לבר החרשים ו'ב' אלף נושא' ישראל כאשר
דרישג לעלה' (כ'א ה'). 24) ויאב בן צורייה החל לנינה ולא בלה
טסכל, כחוון מונין לא פקר בתוכם (כ'א ו'). בכאן כבר הוא מספר מס' קד
העם (כ'א ה'), כי היה מוחר מסטרם (ווכאן כבר זה כל' ישראל שעמדו לה'
בגיניהם האגנאים ואמור לדורות מי' אב לך לא גנא סקסטרם) אבל טשראל שב' סטרם
כאשר וזה כי לא מזו כויאק תליך כתוב והרש ישראל (ט'ב כד' ט') טעומם מקבוק'ת).

ח'יאל וויחם יואל, וכונענו לפסה כי והם חואלנים בני יהיאל נערום על האותה
מכהוב לפסה כב' יהיאל וחם חואל אוחז על אערזה ביה ה' (ב' כב'). (9) כני
שעמ' שלווטו יהיאל והרן שלשה, אמרו הו שמע' הו יהיאל והרכ' מנאן),
(10) ייח' זינא, רם' ב' אונטס, גאנ' הווע' קהה שתכדר אהזרו כהכח' (11)
ויהי יחת הרראש וויזה השני, לפוקודה אהחה, חאי תעל' שטחנה כ
המשפרה כד' ראשים עלייה, אלהו דוו' יב' ראשים צווי אשטורה, ומולקע הא
קס' אונטס. ובנ' שמע' ייח' זינא, שמע' הווע' אווח' לעון וזה ק' גאנטס
ראשים צווי אשצורה ועל ק' אסור לפוקודה אהחה ומון כי עופרט' (12) שבואל
הגען ק' משה (13) וווען בניי אליעזר רחכיה, ולא הי לאילעוזר בעניט
אחרים שוווע' ראשים בימ' כ אט' טויה כלבר, כט' שודא לשטאל הווע' חזידן
הכוווע' לפסה (כ' כ') וויה ראש. אחריך וכני רחכיה רבבו לסעליה הא
ראשים גומ' דס' אווח' ענטס. (14) וווען בניי חבורו, ייד' עט' מי' משה וווע'
רחכיה ושכואל כלבר כלטס כי זוא אומר לפסה לאכני לי הגאנטס לבני עופרט
שאנט' (כ' כ') ומוכר לפסה מה שלא חוכד לסעליה ווועט' צירטו שטד' ווועט
ב' (קשי') ייזהאל, למען חרע' כי מסטר ווראשון מאכיר כל' ייזוסס ואלה טוש ווועט
אליה ראשס אויל' ברחו אלה פאללה' כד' ראשים' (15) מוכתרם עם נשייטס סלט
כט' גאנט' שטחטס, עורך אלה כד' דואש' שוווע' על' יב' אלך שדו' עכדרט לאי'
הפווכה דס' בענין שאמאר ליכי לי הגאנטס כט' שאנט'. ואסר (24) אלה גני'
לו' ליבוי אוכוותיהם ראי' האכבות כט' קפודותם בסטרפער שטוח' לגאנט'וות
עוושה הטלאכה לעכודת בית ה' סט' עשרים שטוח' ווועלעה, דע' כ
הנאשונה פטרס דוד קס' שטיטש שנה ווועלעה (טאוק' ג') אונט' גאנ' בורוחס
כ'ה' כאש אטורי קסטס מכאן להלטדר שטיט' רואה טוינ' פה להלטדרו' ה' שטיט'
שוב איט' זהאה (חולין' ג'), ואכן פטרס מק' כ' שאנ' לטע' ווונדא הכה שוואת
עכורה ריביה גנדולו, ואונט' נטפראו' קן' ל' לעמד' לשאה כל' המשק פטרס ק', אלכ'
עהה (25) אמר דיז' הנינה' ה' אלה' יישראאל לעט' ווישכון בירושלם
עד לעולם, ואין לשאה אה המשכוי יאוח כל' כלו' לעכדרוּן, ואשר
אמיר (28) מעטרט ליר' בני אהרן, מלט' זומטנס וזה להלק' לשוחט על' סטה,
חרוזות העוזה ננקין, ועל' הלשכה, שיטפער' המעשירות וובלטס ווורו' החפסה-
ועל' פהרה' לכל' קרש להרשות הקבר' הדערעס על' עטל' של' מודטס. ווועט
עכורה' ביס' האלהיט', לפלטש' ווונטונ' ווונטגטס סטקלטס וווקטס אט'
הרטס ומולק' אה האבריטס וויסטרום על' העטערת, וווקלה' ואילך לא זוע' חעטערט
אלא גאנטס. (29) וללטחס המערכה נטיגטס' להגיטס' ללט' לאטמא' ווונטן' כל'
ביסטר על' וויסטר על' העערטען. ולסלה' להמנחה ולדריק' הצעוז' שטט' גאנטס'
ביס' וויסטרלטס' גאנטס' וויגאנטס' ווישטטס' ווונטטס' ווונטגטס' כל' אונט' אונט' מיטראל' אונט'

ו.א. הוא בן יואל: ז' B. Zusatz:
ואולי בחרו טאליה וטאליה. ז' B.

עד י' והכך כל שיר ישראל בכבמו שר החלטות שאסרו על כסא
ישראל לארמי נגד אליהם קורר (כ"ז טז') ולא חוכר לא גור לא אשר, פל'
ב' גור היה בארץ הבנער והיה ראש עליון על גור זיו ק' וברדו שורה ראש עלי'
חזי שוכן המשנה (כ"ז י' א') גור היה עמו, וחזי שוכן המשנה האזר היה ראה עלי'
עלם זיאל ק' פרהו וזה ראה ראשון לרבות בלהה שחתה דודל, והאותה
כאשר פישחוי בהרצל וספר לי' שראו ראשון בדלה שחתה דודל, והאותה
לחן על שזו מאחרנו למלר ומתרעה (סמכבר י' גז'). ואוצר ל' יהודיה אליהם
סאחי רודיר (סוק י' יט') כאזר פירושו ליל (כ' טז') שלא נ謝יר סדר אלן
אליזו בשעה שהרין מל' מואכ. (כ' 25) ועל אוצרות הפלך עוזמתה בז' עדין אל,
אוצר הדים כי איזוב ועוד אוצר דבר איזוב דיאו איזר אם על אריסטו
חעק (איזוב לא' יז'), שלא שובי בשפטו זה ולא נהרי מסר עיו ושי ולל
הען בפסחוט ליל', חמו דמי איזוב (עמ' לא', ס') וזה סקלל עוזם שופט
דרמי ולא דוח לא' כה לדב', וכז דוד שפט ואוצר אם הונצח באנדרוז
דר' שאטי טוער נסם מארחה לחץ האובל, ולק' פקרא אוטרים כספושון ק' היה טולו)
(ספיקאה ור' י' ח' ותגוזא פ' ראה), וכן פקרא אוטרים כספושון ק' היה טולו)
(88) וחוזי ר' הארבי ר' עז' הטפלר, לא (ל') היה מגל פוז ופשקו כל פז
שזק וסכל על בן נקראה ר' רעל.

כ' ח'

1) ויקח רודיר אה כל שרי ירושלים שר השפטים ושרי
המחלקות וו' וכל גור חיל, אל הרכסים שאסרו בהם גוריה כה עשו
דרמי (הההס ק' ג' כ'). ושרי כל רכשות ומקונה, אל שעשון טקה וסוחרי הפלך
ג'achi ועמ' ס', כמה שאסרו הרכסים בכם שאסרו עוזם רשות של טקים ועמ' עזם
אתם אהז, וס' לאו עמי (סמכה דף ס'). (11) וגונז'ו, הילל טערה של סטה
עמ' עזם החתמים של סטה ושם גנו אה האזר. (12) ברוח, ברוח ובגאות
(18) ולהוניה הסרכבה, אל' ובחרומם דזין סוכבים כהו' ורומה בסעל לאון

כ' ט'

2) הוהב, לש羞ת כל דב, והכסוף לכסוף כמ' כ. (4) לטוח קירות
הכתים, אל' כי רלאזוט ב' קירות כי האלים והרביין והו' מהו' שופט
דב', שאסרו ותקי אה רבית דב' פטרם (הה' ג' ו'). (11) (הונצח) שום רבד
שומ' וקלם צבוי און מבזבז לאטו קילם איש אה חכו כט' ועסדי אה
הלאם' לאו' (ער' ג' ח'). והסתנשא לכל לראש, בן רב' לטעם אין אל'

ונם על חז' שוכן פנסיה אחר היה שיר ישראל בכבמו שר החלטות שאסרו על כסא
חזי שוכן המשנה האזר היה ראה עמו, וחזי שחתה ראה עלי'
Beide Handschr. sind hier fehlerhaft. A. B. Zusatz: עז' ב' ג' (ג').

לאדם גדרולא אלא אם כל כן השיטים סמצע אווחו כאשר חיטים אשלט ריש
גדרולא משמאו טט לה' (ככה בתורה צ'א'). (12) והעשר והכבוד מלפניך
ואחת כושל בככל, מען שאסרו ל' היכפ' ול' הורב נאם ה' גבורות
(תני ב' ח'). (18) כי גרים אנחינו לפניך, כס' הגר שאיש פיטוב נסחים כבוס'
אחד ומטלטל מסוקם ל' סוקם ק' גנגו בעה שארהה חטולטו' ל' גביה אונוג' ליהו'
בן הנרים. (19) וחושבים י' סוקם כל אבוחינו, וכט' חשב שאלד גער אין אל'
ביה אלא עוד בכח אחרים וככל עט שיוחפע בעל היכח זיאט מבעז' ק' גאנטו'
לפנק. צאל' יסינו על הארץ ואין סקוה, אין תוחלה שראה עד און חברו
בעולם הזה. רבר אהר, ואין סקוה כט' סקוה טים, לשון קסן, שאן ט'
שיקבעו לעסוד מקרביו בעולם הה'. (17) וס' שירים בעל מיטרים. חרוצה,
נשר והוא לעלם שחרואה גנורה ומוסונת לפנק גנורה הווא שעשו לפנק בדור
טב' וכבל שלם. (18) שורה, השורה, כמו אס' החטא וחשוני (אייב' י' ל' ז')
אי' אמר שחטאינו שבבל שחטאינו אלא ק' גור ואוד אם החטא ער' ק' מה' ק'
להטאנ' אם עשה תחווה ולא היידי מכקס סדק שחגבי כל' החטא. (26)
הור' מלכות, איזום פים וווחום שדי' מפודד מלבס' ב' ב' ארטם.

דברי הימים ב

א.

(12) החכמה והברע נחון לר', טעל לאחד שאסרו ל' הפלך טעל סטני
רב' אהר בכל מלכויות ואני נתנו לך, והיה אווח שיק איזר אם האשל טטן
זיב לא אוכל לאשאול טטן כטף' וק' אם אשל ל' חעזה לא' זין ל' חען אהר,
אל' גורי שאלו' רבר אהר שכ' כל התפיעס חיקם בס' חוו' על זין, גורי שאלו'
שאהה החוץ היה כל אשר לו חזה זין, וכן עשה שטח שאל החכמה וסוע
שכל הרוחים החלק בז', כראמר איש דעה ק'ית מה חסינה דעה מה ק'ית
(פסחים פ' פורה שיר ר' ר' ותגוזא פ' חקוק). (26) וס' קואה סוחרי הפלך,
לכל' לשוקום במלטה והפלך שתחבקים הטערים וווחרי המל' מזג' בעט' טט'
שיכם בנזניאו שלום זין ק' זין וקורן בטל' הג' א' (Hasse). (Hasse)

ב.

(9) פקוח כט' סכלת (פ' א' ג'). (12) לחורות אבוי, כט' מיל
זער' החכמה בחריש אונגה חורס אב' און מלטם גאנטונ. (13) סן בונז דן,
טט' הוא אוד' סטט' נפלל (פ' א' ג' י' ר'), שאכ' של' היה מפחה ולח' אה'
טכנית דן, ואנד' הווע' אב' ואונט' חוק' צרי' כט' מעה איזר (טכנית מלט').

ג.

(3) הווע' שלמה, כט' יופר, הווע' זאו' (שעה י' יא) כט' זיך שאלו'

שוכן (ירשה נ'ב כ') נמצאו סקוטו ר' על ר'. גם מחות עמי טבח (ה'ב ר') ובמודדים בחבב עמי ארכע אונגוועט נבו (דרמי נ'ב כ') מעיג אל יס ק עמי של עדס¹⁾, לאמר נאסר ר' אונגוועט לולוך שוטט ר' אונגוועט קוטו הוה ר' אונגוועט עיל זיא עמי מחק הילל טבח נמצוא תילו' ב' מאות וותם ג' על ב' חלקס טראבע טבח, שהמוכרין יזר' על העיגול רבע כמה דק אוטו שעה פשלאט טעה טבח, אוטו נשתייר שעה טבחים ג' חלקס טבח עעה אוועס על רום אומה (כטח ששים אומה שעתם פערט טשא טשא פערט) שעתם אומה ג' טבחות של ב' טבחות אומת עשרים וה' פערט טשא טשא פערט.

כטעה שלמה. כיר נחשה כנור אווע של טעה וכורגן רום (מדוח פרק ג') ביר והיה נחן בין האולס ולטמיה משך כלפי דרום, כי המונח סיכון גנבר חיל וכחולו ועם זו מעמידים נהוח ווילוח וכח ווירותה נעורטה וטנגרותה בשעת קרבנותהן, כי כטעה היבט פקרוב והקרון היה טקייט לשם בעל הקבר ההיא נתן עני' בו וויאחו ואומר לו ערבע ווקבל קרנק וויתר. גיטים אין דרכ' להסחול בין לולך היו עימודו בין מטבחו של אולס בעד ריבוי זוזי נראות בזק צעחות ויזדים וכבוד כאיסטינקלריה הטסירה ועי' והבן היו נתן כלפי' ובזיר', כי היה נחן בין כטעה לפטור של אולס ווושם היה רואה החטא בעית הקבר וזה ביר לטביה ומופעל עילג', וווע בנטהה ביטקאות אשר ציכא חות אלל טער (טחת ל'ה) שרואו רוחו מוחט כיר וגנזה טפורה וווערטו ווועי הרבן ביר לא נחסט²⁾ וכטבליאו אויתראיא (?) סגיט טפלים גונטל ווועט צערעל ערנו ואמיל בין גROL עומר בדור טטה ווועו בבריה אם נקער נגערש ווועט גערטס פערטס ער שזא מלה אה לב' וווער אה שערעה וויללה להסחול בה לפי' ה' טחת אלל טער, לער היבר ההיא מעמידה ווושם היה רואה למ' שעירה וויללה לובט קערעה ווירטונג, וווע זונק אל ביטקאות הטעאות.

ג'

16) שטר לעברר, רשות לעשאות אווע רבד, כי לסתה הוא אמר יאנק רבדץ (י') וויבר שבאונונה הווא שטדרה, כטטו אם הטאיו וויטרגו (אייב י' יז') וווע שטורת יטס (כטמה לה), (ט') ונחתה לאיש בכל דרכיו, ביטאול הווא אומט, אם טיאול נטיאול נטיאול או טפוק ואויה זיען שאלב שמ' ולפנק, תן ל, וווע לא אל תחן ל, כי בז אורה טפאל טשאלוועז בז אונ אורה טפאלוועז.

¹⁾ Die Quelle dieser Ableitung ist wahrscheinlich § 18 der 82 Midoth, der in den Editionen abgekürzt ist, vgl. Raschi Jer. 52, 23.

²⁾ Fehlt in B. u. C.

³⁾ Diese Erkl. hat auch der Pentateuch-Comm. Tanaeuch rasa.

ומוחח חכח ז' רמתה (טט), וווע אוומרים כל מודה ווורה אשר וויסד במו' שלמה הפל' ואלה אשר וויסד לבתו בה ה', אויך אוטו שטעט כטטה וראשונע, אשר סדר בה איכז וווצבע צוינס כרכיה שוחין ווועק את הכל ווילחן טעה ווילחן ולא שינה טפודוויא אפלל כטמא אעכען. הארכ' אוטו שטעט וורחב אוטו ערשרים, טדר ארכו של פני רחוב הקרשיטים עס וויבט של הילל כי אוטו, שנאנמר (ט) ארכו על פני רחוב הביבה אוטו ערשרים, וווער וויסד את פקם והסוכב כי על ב' פקם המערקה וגונבו ' אוטו (ר' א) וווע ט' ר' אלפיטס אומת, צער, אל כל אומה ה' אוטו על ח' אוטו גונבו ' אוטו דרי ר' אלפיטס, נצעח אויסר פקוטו כטפוח של ישראל בעלים ווועה יזר על רבב פערעונען של רשיים (עלים ובאה) ' חלקים, שנאנמר וויפרשות אוונה לפני והוא וויבטה פניט ווואו (זוקאל ב' י') וכטה היה מדרה, מגלה עפה ארבה ערשרים נאמנה וויחתט עשר נאמנה (ויברה ה' ב'), ' על ב' טאטם, וזה בוחנה גיטים אויתור דרי ר' פאומ, הוא לטרה פטחן של ישראל היה על פערעונען של רשיים ' חלקים, לך נכתה ישראל טורה להקב'ה על גבל עשר. ווא דראומין רום ווועט גבל ב' באומה (מדוח ט' ג') ווועז מון והסוכב וווקט הקרניא ומוקט והילק גבל וויביגס אלל פקם וווערטה ב' דוד, וכטשלו' בני וגנולה הווטטו וו' (שם גנדיה).

ה'

(2) וייש את הים פוצע עשר באומה טשפתו, הום מלטפה עשר על עשר על רום ג' אוטו וויה מלטעלה ' על י' על רום ב' אוטו דרי סאה ווומיטים סקאות לאסדרובן יזר על העיגול בעין, עשה אווע מלטעלה (ק) סקאות על כל אומה אומת (על ל' ג' אוטו) בז' ווועה אווע מלטפה שטעט ווושה של שבעים ווומטה סאן טול ' וווע עליה ל' הרה חמשים סקאות שטבקה אומה על אומה ברום ג' אוטו נצעח מהזק אהה ווומיטים סקאות, אבל יי אהה יווע כטה נחשה הוה ג', אם חבאו לחב' טפח על טפח רום טפח שי בו יזר טפשלן פה כי לכל אומה ואומה של ה' וווערטם וווע בו מאיחסים ווונטס מילטפה מאה אומה והקיטו על רום ג' מאות וו' והקיטו מלטמעה על שטעט וב' אומה שנאנמר וווע שטעט באומה יטס אוועו סכיב, טשפאט אל שפח הקיטו נפשת על שפח על רום ב' אוטו מלטעלן קיטו ט' אומן). (17) בכבר הרידן יצקם הטפל' זעגי' האדריטה, קרען שלא נפתחה לא נחצר בנה לעולם, שאילן בסקט אודר עשיין הוה טורייא של' בתקען האדריטה החחידת. בכבר הרידן, אך לא אלא שער הבקום שערעוטרים נעשין שם, בגין כל הנחשה שעשה שלמה געוש שם, שין רואן אומר נכלל אה דום אודר אה וויבק ואומת וויסת ווועט העים וכו' (ט') טפואו כלול אה וויבק ואומל' אומר בכבר הרידן. — (ט' וווערטה אומת עשרה אומת קומת העמוד האחד ווועט שטעט עשרה אומת)

ואנו סופר שפק וכחך הנורל ואט ז' חמוץ, אבל לנבר ועשית ככל אשר יקרו אליך הנכרי ('י. ג') למשן ירע על כל והובנה כספוש חמלמו (גנוזאש פ' חרטום).

ח.

16) היום טסוד, טום השור. ופעשה וכנא מפזרש בסקסו אחר.

ט.

17) ובני ישראל היושבים בערי יהודת, כי רוחם זו מהם יהודים
השלומ סבלו חוץ יהודת ונכמי, כאשר פשע במלול געהל (גדלה ט' ג').

יא.

18) נח ירושות בן רועי, והויה מלחמות בצח דוד המלך, כי אוות שאר
ז' ירומם בדור (הויא י' ה') רקם אה אבדל באלבך ק' יש לאשה וזול
סנה פולחן.²⁾

יב.

20) ולא עזר כי ספי מון מה אודה במנפה, ספי שוכחה אה יולא
שה עונרכם רענלים, והוא לבד ביהאל מן ירבעם סקס שוו שם הענלים לא
בעין, וכל ט' שיש בידיו לבער עץ' ואוט מעברת עיר הכתוב מאל ווא
עכברה, ראה מה הוא אמר בדואו להה נא אחוי אוראה בקנאות לה' וחודס ק' אה
אה הרבל טשריאל (ט' י' כח) ואומר ר' ר' חייא זרבעם ק' נטש רחובות
על הענלים כי ט' שיכרטרם לא זהה לה חלק נטפלות טשריאל, וזה על כבורה יזר
סמכחו של הקב"ה ולא בטול אהום עגלים לך נטב על' שענדים, וזה אמר
(בਆשא רביה ט' עג').

טו.

8) לא אלהי אמת, כל שופט מזוהה. וללא כהן פורה וללא
חויה, סrophic ואשתה, ומרש ל' טזך גזרה יושב לבש מי' וסרא טמן
שאנדר³⁾ ווישב בצר לו על ה' וו', שכן אסוד חבטם⁴⁾ באר אל אידה כ

טהך גזרה אין ארום כל פון שטמעויז וופלאו. 16) מפלצת כטמ טפרצט,
וכפיען הרבר (הויב לא, ה') גפרצה נשלה על אחינו (ה' לא י' ב') וכפלען
הפלוד עז כטהה טהרה כישראל (שכת דף י') כולם לשון נורל וובי וגנבה
בכ', כמו זה פפלת נסוי ספרצע, כטור ררכיה וגביהה האשרה על ביה
ה'. ואל חחתה על ול' המטההכט ביר' וה' ביהה, כטס נור נחל, נטחרות
געפלומ', סטור פטור; והគמים אוטרים פטלא לנטויא שיעשה כטס כבוח וו'
(ע' דף ט'), ואיך אומר כטס חפערת השיא אודיך זיך לבר (ירשה ט' ט')
טפהלוד לאו זיך הילב. וישראל בנחל קדרון, (הויב לא ח') והרים יונט עד ביה
גיניש טיא¹⁾, כט שיטה שהיא שיטה כטב כה אש כטס שרטה כטש
(בריטים י' ט') (לולו) חטנס הנקוב אוחומ לחך האש²⁾ כט שרטה וויהה
ווקיעת, ואעט' שחרגנס אוגקלום וגדרתה לשארה וויהן גנרא (ברשותה י' ט')
כט אין דרכם של לבנייש לשפט נאש אלו דשין אוו' טלן וויהר וויסט להו
או לשרב וויס טויכטש וויהקשות כאבא, ואיך אחר אנשי גערל גדרתה לשארה
קד אסוח געשה לבנים ררכיה וויהקעם בסקסים קיבוץ שיזו שודחנות לתולמת, ואיך
חוב לע אמא ווישט ל' שרטה גנולה (ט' י') כלומר קיבוץ גדרו עשו מל
כטפס דרכ' מוקחת, וויתו דאמכין דרכם וויקין ובקטפס אהה הקטפסה (?)
ואיך אסוחו ובקטפס כטסת ריק גנלאל שוק עלי' אונקלום וויה כטהה טזוי
(ע' דף י' א') לרטסה זיא תעבד, וויה שנאכט בעדרקדו וויהרטה אוכחך —
ק' יסחו לך (ירשה לד' ה') כלומר קיבוץ גדרו ואעט' שנתיהקה' גנולו³⁾.

¹⁾ Die Editionen Aruch und Rashi haben die Leseart יעד חרץ מ"א, ועד חרץ מ"א Wassergräben, um das salzhaltige Wasser von der Sonne zur Gewinnung des Salzen verdampfen zu lassen, was der Hebräer mit ausdrückt. Diesebe Bedeutung hat auch die Leseart שרכיה בון כנשאש מ"א, Salinen; keineswegs kann daher hiervon hergeleitet werden, dass שרכיה nicht verbrennen, sondern sammeln heisse.

²⁾ Fehlt in A.

³⁾ So sprachlich richtig der Comment. und der Talmud das זארפו לך, "sie sammeln dir, verbrennen dir, ihm — Weihrauch und Spezereien" übersetzen (vgl. II. Chr. 21, 19), so wörtlich ist es aber, nach solcher Analogie auch bei דבם I. Sam. 31, 12 אֶת־הָרֹם = לְמִלְלֵי zu nehmen und "sie verbrannten ihnen" zu übersetzen. Dort ist offenkundig Verbrennen der Leichen, und zwar vom Begraben wieder verbrannten Knochen die Rede und war es sicherlich bloß die gerechtfertigte Scheu vor einer Leichenverbrennung, die das Targum bestimmt hat, dort ist wohl nur die Verbrennung der Leichen gemeint. Diesem Mangel stimmen denn auch alle jüdischen Exegeten bei und weist Saadia widerstreitend die Erklärung des Karacters Benjamin Nahawendi in Emuuat c. 7, obgleich er die Frage

4*

⁴⁾ Nach Kimchi fehlt hier ein Copula, aber selbst mit einer Copula wäre damit nicht gesagt, dass Rechabeam zwei Frauen gehabt haben müsste, sondern nur wie der Verf. sagt: Machlath war die Tochter des Jerimath und der Abihail. ⁵⁾ Erubin 62.

נדי שמה נטם געוש שם [וכמסת פראס מ' שאלל של' גער ל' על אונט נט
שפרומן לענט (ענט פ'ג').]

כא

(8) את ארום הפטוב אלין, אותו שוד קורינט של סכנתו. 10)
ויפשע אדרום, כי מודה עיר דורות לא היה סקל בקדום כי אם עטיב, ואשר
פראס בחרחה וסדר (ברה' א' יב'). 12) ובא אלין סכתוב סאליהו,
ובבר היה לו לאלוינו שבע שנים פלוננו כאשר חמל לחכון בסקראי כחנה שבע
עשרה ליחסטן לנו אלין, והוא מל' כה (שנה), וכן שרגת הוא אווז בחרחה
סכלתו כא לא הסכתוב.

כב

(2) בן ארבעים ושחים שנה אחיוינו בטלבו, לאחצון זהה דוא
נידל ארכין ב', שטים, טירורם לא היה אלא מ' שנה שנאמר ק' בע' שנה דורות
כטלאס וטמאש שנים מל' ברדוליט (כ' א' ר'), וטרשו הכתם טמאתהן יהושפט
ק' אסן עם אחיך עד שטמל' ק' בו אחיהריה ס' ב' שנה (סדר עלים פ', יי').
וראה ר'ך), ואחותה שעה נור דרים שפלל' ביה דר' עם ביה עשר עדרת
אחיהדו מל' דורה וזרום ק' אהובב ביד דזוא. וכשכרי היה אסן ובנא (א'כ'
הוא ובמי מליחת ישראל, טנאכין') כי רביעיס שם מל' על כסא ישראל (ס' ב'
ס' יי') ומה תלמוד לומר והי ק' (שע) הלא גאנס רם, אלא ומ' ביה
רב' אשר ציאן פסי (שעעה נ'ה יא'), כי הכתמו יערה ק' אסן, שאע' טנאכין
לאלינו וזה דוא ק' נטמי מסחה למיל' על ישראל (ס' יט ט') אלאגו לא
טשוח אליא לאלישע שלוח אחר סכני הרגיבאים (כ' ב' א') והוא יערה ק' אסן,
לי' שורה דבר של פורעתה ולא כליה אהוה באלינו, שאן רצוץ של טקם בפורעונו
של ישראל שאסן והשאורי כיישרל שבעה אלטיק (ס' יט יי') וכחוב וגאנט
טוריך וואן יסח דוא והגמלת מוחב דיאן יסח אלישע (ס' יט יי') ומ' אלישע
חרת טלט, אלא לפי שעל ייז נטחו יהוא וכל אחר אחר דיר נטקו^ט).

כג^ט

(2) כל ימי יהוירע, וזה שאסן בסקראי וועש דיאוש הרוש בעי' ה' כל
טז (ס' יט יג') אען אליא כל יטז של ייזען שזרויג, אבל לאחר שטז דיזעיג

^ט) Zusatz in B. u. C.

^ט) B. u. C. אען דזטז.

^ט) Die Erklärungen zu diesem Cap. sind in allen Handschr. ins 30. Cap.
verzeichnet.

34) והונת רחא (ס' א' יט' יג') כל זין שיי נטיכת נעלכלט ט הווע (ווע
שאסן זומער ב' חונטן (טנעריך ליט' ב') מינית רם כלט').

כ'

(2) והונט בחצצון חסר הייא עין גורי [על זה נאסר כרכט עין גר
(שור א' יט') וזה היא עין הטלה ציר הטר רורי ל' (שור א' יט') מיר דוא
טעקי טטסם, טור ואולדות (שס ר' יט') וכל שע' נהיאים אווז גאנטס בער
ריזו רוכב, כי ננטה טיאל' טרומה להקיה כטש שנאסר וכטד גאנטס אודט,
ללי' (הונט יט' יט') להטטע האונט מה שהויא יכול' לשטטע רוך מורה וגאות
וילן ווא אסן בזין שדי לין (סדר א' יט') בכל עירויות ארץ ישראלי דוא עם
ישראל, ולי' לאון עירות וכפרים הוא כתש על טרטס טופדים, על שר חמר על
גען מורה (שעדת לא' יט'), אסבל ורכס הרוי ל' בברטס עין גר (סדר א' יט')
כלומר אף כל הטרטס שוואטאטלוטס, אסבל דוא חסיד, אין אסבל לאסל
(ס' יט' יט') וזה לעזען חסיד (טנרטנס גען) וויא דוא אסן, רואה החען חסיד,
שהוא טקאי אנטה בערי ארץ ישראלי ולפאתה הרכבל, רואה כטה נטס גאנטס, כי
אברומ רודף את המליטים לשם ווינטן, גום ייזטנטט כס' ק' גאנט לא נטס, וזה
גס אסבל הכהר, כל הטרטס שאארץ ישראל שם שכינה שורתה כטש בברטס עין

wie ein von wilden Thieren zerrissener und verzehrter Körper bei der Auferstehung neugelebt werden könnte, damit beantwortet, dass kein Körper, selbst wenn das Feuer ihn verzehrte, ganz vernichtet werde, es löse und trenne nur die Gliedertheile, die zu ihren Urstoffen zurückkehren auf, die erdigen elementarischen Theile aber blieben ganz unaufgehoben. Kimchi, der das Widerainnige der aramäischen Uebersetzung wol fühlte, sagt 雖然 Sauls Leichnam sei deshalb verbrannt worden, weil es einer königlichen Leiche unwürdig gewesen sei, Würmer mit ihr zu begraben; 而是說得對, sagt ein anderer Erklärer, weil eine Wiederausgrabung durch die Philister zu befürchten gewesen wäre.

Wir können bei dieser Gelegenheit die zeitgemäße Bemerkung nicht zurückhalten, dass im Judenthum kein Verbot der Leichenverbrennung mit südlicherem Sinne aus der h. Schrift zu eruiren ist. Im biblischen Zeitalter kannte man allerdings keine andere Leichenbestattung, als das Begraben für solche wie solchen auch bei fast allen asiatischen und europäischen Völkern Sitte und Gebrauch war, Sitten und Gebräuche aber wechseln mit der Zeit und diese auch wir Juden leben in der Zeit und mit der Zeit.

Statt ハラルַת הָרָגְלָה, beide Lesearten sind unverständlich; es könnte wol (I. e.) heißen, allein der Comm. ziürt niemals den Talmud mit dieser Benennung.

^ט) Diesen Zusatz haben B. u. C.

נחמקן. 15) ויוון יחוידע ישבע ימים וימת בון טאה ואשלטינ
שנה, אן והשוג ששללה קלקלת ביט שלמה על זידען עכש כטט נוק
הבית, כי יחויע מהה בון בנזוט רב פעלם מקבאל שר צבא שלמה. 17) און
שכע הטולך אליהם, שעשה עצמו עג'. 24) ואוח יואש עשו שפטים,
העפיה לעל ביגיות קשם לאו ירעו משבב אהוה ונבעל אהוה גורי (יזרעל)
קדושים פ' א' הלה). 27) ריב המשא עליו, לממר משאה אהה רחה
על, כי הרת עד בנים לוחזע לבן מוסיה, וכמו שאמר לפער החקש עלי
עבורי ברמי בני זידען הבון (פסוק כ').

כ'.

(3) [כו] ש עשרה שנה עוויהו במלכו], עוזו ורבים מלך אהות
(סדר עולם פ' יט) וזה אומר בשעה עשרים וחמש מלך ישראל מלך
עיריה ק אציה (ס' טז א') שמשנה מלך מלך מלכי מוניה, והיז
הדגיא חום לא היה לו לעוד אלא ביט חלוץ (ס' רף ו' עב'). 11) (ועודו
הזהר, כאשר פרישו רוכitos רושביה דמלש בעשו כי אט לאקי,
בדורש אנדרה וביל ספורוש בר. אבל אין אל באנוי להאריך כי אם לאקי,
וירזהה לעין באגרה לעוד ובר אספה למלתו לאחסן במאן עליה. וזה דל
האות שחרע לשון וטפשיטים איזה פירוש נזוב ואחורה טפרוש שלא בטוכן כל פירוש
שפיטש תוליה פטוש של סקאר בקערן פלען ואחורה כאו קער רודוט
וה מזון טוב חזקון בולו. 16) (ומתחעעים בנטכיאי, שבדוח ובגיאוט
עתם אהות מותה וטירוטה (ירמה ב') (אחים ברוקם או ריק) כט' שאמר
לחם הקבצה אף רם היז עשות כה להלען על ברכי (הגיאוט) רומי תן
שענגן^{3).} 21) עד רצח הארץ אה שבחותיה, אן והזבך לך יש טפשיט
משמעותו בארכן עד גלות ירושלים בהרשות-החשמ. לוחשה לך טסי שאל
בארון שטחם עלי³⁾ (סכךן ואילך אין צרך לפרש כי כל פasset על בון לא
הוורתי לפרש ובכך ב'). ברוך ה' לעולם איסן ואיסן.
(רבי רטוב פ'ז, בלחוט שפטם, מעכלא ור חומן [כ' פט ב'] נמלת
ונכטום, מלכאי ל' למן, מגער לדומטן, כאשר יאנ האונן) —

ספר זה גנעטן ט' יאמ המזריאל ומואר טערראל

פרק ו' אמר בנטול
ללא
קטעו הולט

ל'.

(3) ויאמר ללוויים הטענים לכל ישראל הקדושים לה' חנו אה
ארון וכו', שכן אמר חכם אישׁדו גנו אה והארון (הורחות י' ב' יוסא נ' ב'
דוחלמי שטלים פ' ו'). 12) ויסיררו העולה, כלמר הטוטו והפריש מורה
סבעות העולה להטה: פטשנות ואחלה נחשוף בעבורות הפסח. 13) ויבשלו הפסח
בא' ש, ציל אט כבשנטם, סכךן אהה רוכחת (ויל' קט ב') קויש לאל האר
במושל, שבלל דוא אמר, אבל כטט און לא לבל חקנתה. והקדושים, החלטס
 dredונינו. 18) טיטי שפואל, כי מס' שטואל וער בון לא גמור כל טוואל
טער. בזור כטט שעשו כי' יאנזון כי' יאנזון וזה טעם עברי עד גסדה

טלם וק' נט' שאאל. 21) טאלהים אשר עמי, וזה עג'. 22) טפ' אלהם
ב' יאנזון הגבאי אמר טפי אלהם: וכוכמי נטאים (ישעה יט ב')
ואחלה מה כל' להלום בון, וואשודה לא שמע כי אסר לדוטן, טאה אסר וווב
לא חעבך באנטס אשל וווב של טלום (חנינה ב', טדרה אהה סט').

ל'.

(9) ושלשה חדרשים וערורה יס' טלה, כי אסוח לך אנש
טלאו (טטנרט) גוד מט' גוד כיש לא חרב ובל שק גור כיש קן גור כיש
ול הצעק כהוב על הסדר¹⁾ (ויקרא ר' יט). 10) ולחטבב השגה צה
המל' נטכטש וויאושו בבל, וטה שכובב וקה אווחו סט' בבל באנז שטה
טטלו (ס' ב' כל' יט) הילל שטה שטס למלה נטכטש ער' דם, כי ארכע להווקם
הוא השגה וראושה לנטכטש ער'. 13) אשר השבעינו באנטס, על טט' דראותא
החוור, כאשר פרישו רוכitos רושביה דמלש בעשו כי' (נרטס גט) דראותא
בדורש אנדרה וביל ספורוש בר. אבל אין אל באנוי להאריך כי אם לאקי,
וירזהה לעין באגרה לעוד ובר אספה למלתו לאחסן במאן עליה. וזה דל
האות שחרע לשון וטפשיטים איזה פירוש נזוב ואחורה טפרוש שלא בטוכן כל פירוש
שפיטש תוליה פטוש של סקאר בקערן פלען ואחורה כאו קער רודוט
וה מזון טוב חזקון בולו. 16) (ומתחעעים בנטכיאי, שבדוח ובגיאוט
עתם אהות מותה וטירוטה (ירמה ב') (אחים ברוקם או ריק) כט' שאמר
לחם הקבוצה אף רם היז עשות כה להלען על ברכי (הגיאוט) רומי תן
שענגן^{2).} 21) עד רצח הארץ אה שבחותיה, אן והזבך לך יש טפשיט
משמעותו בארכן עד גלות ירושלים בהרשות-החשמ. לוחשה לך טסי שאל
בארון שטחם עלי³⁾ (סכךן ואילך אין צרך לפרש כי כל פasset על בון לא
הוורתי לפרש ובכך ב'). ברוך ה' לעולם איסן ואיסן.
(רבי רטוב פ'ז, בלחוט שפטם, מעכלא ור חומן [כ' פט ב'] נמלת
ונכטום, מלכאי ל' למן, מגער לדומטן, כאשר יאנ האונן) —

¹⁾ Fehlt in A. u. B.

²⁾ B. u. C. ב' ט'.

³⁾ S. Raschi Lev. 26, 35.

⁴⁾ Fehlt in A. u. B.

בגין שז רכאות ומלשה אלפים וחצי מאות וחמשה לא פארות ולא זער
(In einer Abschrift bei Bär).

In einem anonymen Sefer Tanaim, welches gegenwärtig nach einer Abschrift von Neubauer aus der Bodl. von dem Verein Mekiza Nitdamim edirt wird, steht unter Art. ממדות folgendes:

רב המכגנא והראשון ששה מיט' קדמ' ורב אדרא ייז' (?) שחוקין אוות הורותה בחרחה וכן היא הקבלה בסוף טsortה ונרגולו: המסורה זו שסרר דוסא נן אללעורו כת של ר' אם שקביל טר' יהודה שקביל טר' שמען אכבי קיכל טר' אורא טר' אורא זהה באהו שעיה סורתה גוזל בCKERוא שקביל טר' המכגנא שמענה נגרתתעה טר' המכגנא ר' אורא שיניהם קבלו מטך' עלה טא' וכל שרגלה טר' סורות שא' חזרה ורודה נא' וסוכב את החזרה וזה הגנאים אה וגהוכם כל' טר' טרא' טרא' ול' טען'. וכמרותה דודינו לרדרין טר' טר' פ' אין' דב' המודר וכמכליה פ' א' כיבצין אל' הסורתה וב' כי זה רב המכגנא וזה רב המכגנא שטר' שטר' שטר' אה קרכטתלה שטר' ל' גוזל אור' הרכבתה ובין נבראות אל'תא דרב המכגנא.

חומר בקורת פסלים
להעטיח על עיקח
נפשם כנן וחדדים.

Dieser rätselhafte Schluss in A. wird verständlicher durch den folgenden Zusatz in B. nach den Schlussworten:
א. וְמוֹעֵד כִּי (חטא ב. I.) אָלַעֲרָנוּ מִן ש' ר' אַפְסִי שָׁקָל מִצְדָּחָה הַכְּבָל שָׁקָבִי
ב. שָׁמָעָנוּ אֶתְכִי וְשָׁמָעָנוּ קְרַבְתִּי אָרוֹא זוּ רָהָה אָרוֹם גְּדוֹלָה בְּמִקְרָא כְּשָׂנָה וְזָא
 קְדָל שְׁוֹרְזָאוֹתָן גְּנַדְרָעָא וְזָא קְבָל סְרָכְתַּה הַמְגָנָה וּר' אָרוֹא וב' קְבָלָן פְּנִיקְיִי
 שְׁגָלָה כְּמָרְקָעָן יְשָׁרָאֵל בְּכָל וּבְלָטוּ וּפְסָם שָׁלָא חָרָא חָרָה בְּשָׁרָאֵל וּסְמָכוֹ אֲתָה
 הַחֲרָה הַאֲזָהָה וְגַנְבָּיאָה וְבַדְבָּרָהָם שָׁלָא חָעֵי וְלֹא עַי פְּסָוקָם ב' רְכוֹת וּב' אַלְפִים
 לְאַפְתָּחָה לְאַזְיוֹן וּבְעַזְקָעָן כְּסֶפֶר בְּלָוֶת קְרַבָּתוֹת תְּחִלָּתָם כְּהָרִירָה הַעֲסָקָעָן
 ב' יְזָםָה וּבְמִרְאֵל וְסָאֵד וּבְעַרְבָּאֵל מְשָׁרֵט וּבְרַמָּה בְּכָלְלָה הַאֲסָרָתָה תְּנִשֵּׁי נְקָרָה
 סְכָלָם וּזְקָעָן לְהֻמְּדָע עַל עִקּוֹר וְאַסְכָּרָה שְׁלָמָה טָם ה' אַנְדָּעָן.